

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 21.12.2010
KOM(2010) 781 wersja ostateczna

2010/0377 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami
niebezpiecznymi**

SEK(2010) 1590 wersja ostateczna
SEK(2010) 1591 wersja ostateczna

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Podstawa i cele wniosku

Celem dyrektywy 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (zwanej dalej dyrektywą Seveso II) jest zapobieganie poważnym awariom związanym z dużymi ilościami substancji niebezpiecznych (lub ich mieszanin) wyszczególnionymi w załączniku I do tej dyrektywy oraz ograniczenie konsekwencji takich awarii dla ludzi i środowiska naturalnego. Do poziomów kontroli zastosowano podejście stopniowe – wraz ze wzrostem ilości substancji przepisy stają się bardziej rygorystyczne.

Dyrektywa musi zostać zmieniona ze względu na zmiany w unijnym systemie klasyfikacji substancji niebezpiecznych, do których ma zastosowanie. W tej sytuacji w 2008 r. podjęto decyzję o rozpoczęciu szerszej zakrojonego przeglądu, ponieważ od momentu przyjęcia dyrektywy jej struktura i zawarte w niej podstawowe wymogi nie uległy zasadniczej zmianie. Chociaż przegląd wykazał, że obowiązujące przepisy spełniają zasadniczo swoje zadanie i nie są wymagane żadne istotne zmiany, zidentyfikowano kilka obszarów, w których należałoby wprowadzić ograniczone zmiany w celu wyjaśnienia i aktualizacji pewnych przepisów oraz usprawnienia wdrażania i wykonalności, przy jednoczesnym utrzymaniu lub nieznacznym zwiększeniu poziomu ochrony zdrowia i środowiska.

Niniejszy wniosek ma dotyczyć tych zagadnień.

Kontekst ogólny

Awarie przemysłowe z udziałem substancji niebezpiecznych mają często bardzo poważne skutki. Niektóre powszechnie znane poważne awarie, takie jak w Seveso, Bhopalu, Schweizerhalle, Enschede, Tuluzie i Buncefield, kosztowały życie wielu ludzi lub spowodowały zniszczenia w środowisku naturalnym i pociągnęły za sobą koszty rzędu miliardów euro. W świetle tych wypadków wzrosła świadomość polityczna, dzięki czemu zdano sobie sprawę z zagrożeń i zaczęto stosować odpowiednie środki ostrożności dla ochrony obywateli i wspólnot.

Dyrektywa Seveso II, obejmująca swoim zakresem około 10 000 zakładów w Unii Europejskiej, przyczyniła się znacznie do ograniczenia prawdopodobieństwa wystąpienia i konsekwencji awarii chemicznych. Ciągłe jednak konieczne jest zapewnienie utrzymania obecnych wysokich poziomów ochrony i w miarę możliwości ich dalsze podwyższanie.

Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Obecne przepisy zawarto w dyrektywie Seveso II. Celem niniejszego dokumentu jest ich zmiana.

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Głównym powodem zmiany dyrektywy Seveso II jest konieczność dostosowania jej załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (zwanego dalej rozporządzeniem CLP) zmieniającego i uchylającego dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE, do których odnosi się obecnie dyrektywa Seveso II. Przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1272/2008 staną się ostateczne z dniem 1 czerwca 2015 r.

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCENA SKUTKÓW

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

W trakcie procesu przeglądu odbywającego się w ciągu ostatnich dwóch lat konsultowano się z zainteresowanymi stronami (pojedyncze przedsiębiorstwa, stowarzyszenia branżowe, organizacje pozarządowe, właściwe organy państw członkowskich) na różne sposoby, w tym za pomocą ankiet internetowych dostępnych dla wszystkich zainteresowanych stron; konsultacji z właściwymi organami państw członkowskich w drodze regularnych spotkań komitetu właściwych organów i związanych z nimi seminariów; w sprawie dostosowania załącznika I za pośrednictwem wielostronnej technicznej grupy roboczej zainteresowanych stron, w skład której wchodziłi specjaliści z państw członkowskich, przemysłu i organizacji pozarządowych zajmujący się ochroną środowiska (sprawozdanie techniczne grupy dostępne jest na stronie internetowej DG ENV); oraz spotkania konsultacyjnego zorganizowanego dnia 9 listopada 2009 r. w Brukseli, w którym wzięło udział ok. 60 przedstawicieli krajowego i europejskiego przemysłu, organizacji pozarządowych zajmujących się ochroną środowiska oraz poszczególnych przedsiębiorstw, po którym otrzymano około pięćdziesięciu pisemnych opinii.

Powszechnie zgodzono się, że nie ma konieczności wprowadzania poważnych zmian w dyrektywie. Zasadniczo szerokim poparciem cieszyło się dalsze wyjaśnianie i aktualizowanie przepisów, choć w szczegółach występowały rozbieżności.

Dalsze informacje można znaleźć w ocenie skutków oraz na stronie internetowej DG ENV pod adresem <http://ec.europa.eu/environment/seveso/review.htm>.

Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

W ramach procesu przeglądu zewnątrzni wykonawcy przeprowadzili szereg badań. Były to między innymi dwa badania oceniające skuteczność dyrektywy oraz dwa badania wspierające ocenę skutków gospodarczych, społecznych i środowiskowych różnych wariantów strategicznych.

Uwzględniono również wnioski z przedkładanych co trzy lata sprawozdań państw członkowskich dotyczących wdrożenia.

Dalsze informacje można znaleźć w ocenie skutków oraz na stronie internetowej DG ENV pod adresem <http://ec.europa.eu/environment/seveso/review.htm>.

Ocena skutków

Główne problemy wymienione w ocenie skutków dotyczyły dostosowania załącznika I do rozporządzenia CLP oraz wpływu na zakres dyrektywy, co było kwestią kluczową. Z kwestią tą związane są inne ewentualne zmiany techniczne załącznika I oraz procedury dostosowania załącznika I w przyszłości. Inne kwestie dotyczyły informacji dla opinii publicznej, systemów zarządzania informacjami oraz zagospodarowania przestrzennego, w przypadku którego dotychczasowe doświadczenie dotyczące wdrażania wskazuje, że mogą istnieć pewne możliwości wprowadzenia ulepszeń lub nowych wymogów; i inne szczegółowe przepisy, których wyjaśnienie lub aktualizacja, mogłoby być w niektórych przypadkach przydatne w celu lepszego odzwierciedlenia istniejących praktyk.

W ocenie skutków dokonano oszacowania znacznej liczby wariantów strategicznych w celu zidentyfikowania opłacalnego pakietu środków na potrzeby tych kwestii. Na podstawie oceny Komisja zaproponowała szereg zmian, z których najważniejsze przedstawiono poniżej.

Jeśli chodzi o dostosowanie załącznika I, nie można dokonać prostej zmiany odniesień czy mechanicznego przejścia ze starego systemu klasyfikacji na rozporządzenie CLP, przede wszystkim dlatego, że w przypadku zagrożeń dla zdrowia kategorii „toksyczne” i „bardzo toksyczne” w dawnej klasyfikacji zagrożeń nie odpowiadają nowym kategoriom CLP „Toksyčność ostra” 1–3, które podzielono dodatkowo na różne drogi narażenia (droga pokarmowa, skóra i wdychanie). Kolejnym utrudnieniem jest fakt, że klasyfikowanie i przeklasyfikowywanie z biegiem czasu substancji w ramach rozporządzenia CLP będzie automatycznie mieć wpływ na zakres prawodawstwa Seveso. Komisja proponuje wariant, który zachowuje wysoki poziom ochrony, uwzględniając najbardziej prawdopodobne i istotne drogi narażenia w przypadku poważnej awarii, a dodatkowo ma bardzo ograniczony wpływ na zakres wspólny dla innych wariantów. Aby poradzić sobie z pojawiającymi się z upływem czasu sytuacjami wynikającymi z dostosowania, w których do zakresu dyrektywy włączane będą substancje, które stanowią zagrożenie poważnymi wypadkami, lub z zakresu dyrektywy będą wyłączone substancje, które nie stanowią zagrożenia poważnymi wypadkami, proponuje się pakiet mechanizmów korygujących, dopasowujących załącznik I w drodze aktów delegowanych.

W odniesieniu do informacji dla opinii publicznej itp. proponuje się poprawienie poziomu i jakości informacji oraz sposobu ich gromadzenia, zarządzania nimi, ich udostępniania, aktualizowania i rozpowszechniania w sposób efektywny i sprawny. Dzięki temu dyrektywa będzie w większym stopniu zgodna z Konwencją z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczności w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska; procedury dyrektywy zostaną zaktualizowane w celu uwzględnienia postępu w systemach zarządzania informacjami takich jak Internet oraz stałych wysiłków podejmowanych w celu poprawienia wydajności takich systemów jak wspólny system informacji o środowisku (SEIS) i dyrektywa ustanawiająca infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) (2007/2/WE).

Pozostałe proponowane zmiany to stosunkowo niewielkie adaptacje techniczne do istniejących przepisów.

Brane pod uwagę możliwe zmiany stanowią, jako całość, umiarkowane dostosowanie dyrektywy i nie zmieniają w znaczący sposób poziomu ochrony ani kosztów związanych z dyrektywą. Zasadniczo ich koszty są niskie w porównaniu z kosztami dyrektywy ogółem.

Ocenę skutków załączono do niniejszego wniosku.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Krótki opis proponowanych działań

Celem wniosku jest dokonanie przeglądu dyrektywy w celu dostosowania jej do rozporządzenia CLP, jak również wyjaśnienie, poprawienie lub dodanie pewnych przepisów w celu zapewnienia lepszego i bardziej spójnego wdrażania i wykonywania prawodawstwa, aby można było osiągnąć wyższy poziom ochrony a jednocześnie w miarę możliwości uprościć prawodawstwo i zmniejszyć obciążenia administracyjne.

Podstawa prawna

Podstawowym celem dyrektywy jest ochrona środowiska. Dlatego wniosek sporządzono na podstawie art. 192 ust. 1 TFUE.

Zasada pomocniczości

Zasada pomocniczości ma zastosowanie, o ile wniosek nie wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii.

Cele zawarte we wniosku nie mogą być w dostateczny sposób zrealizowane przez państwa członkowskie, ponieważ dyrektywa Seveso II określa cele w zakresie zapobiegania poważnym awariom i kontroli nad nimi w całej Unii Europejskiej. Zasada ta została utrzymana w niniejszym wniosku. Wiele poważnych awarii ma ponadto skutki transgraniczne. Awarie takie mogą mieć wpływ na wszystkie państwa członkowskie, dlatego też wszystkie państwa muszą podejmować środki mające na celu zmniejszenie zagrożeń dla ludności i środowiska każdego państwa członkowskiego.

Dzięki działaniom na poziomie wspólnoty można skuteczniej doprowadzić do realizacji celów wniosku ze względu na konieczność uniknięcia znaczących różnic w poziomach ochrony pomiędzy państwami członkowskimi, w szczególności ze względu na ewentualne zakłócenia konkurencji. Szczegółowe środki wdrażania, zgodności i wykonywania pozostawiono we wniosku do decyzji właściwym organom.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

Zasada proporcjonalności

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z poniższych względów. Jest spójny z podejściem dyrektywy Seveso II polegającym na ustalaniu celów, pozostawiając

państwom członkowskim wystarczającą elastyczność przy określaniu sposobu osiągnięcia określonych celów. Nowe przepisy nie wychodzą poza zakres niezbędnych działań i utrzymano obecne podejście proporcjonalne, w którym poziomy kontroli oparte są na ilościach substancji niebezpiecznych znajdujących się w zakładach.

Wybór instrumentu

Proponowanym instrumentem jest dyrektywa. Z uwagi na fakt, iż w obecnym prawodawstwie określono cele wspólnotowe, pozostawiając wybór sposobu ich realizacji państwom członkowskim, dyrektywa jest najbardziej odpowiednim instrumentem. Ze względu na charakter i zakres zmian w porównaniu z obecną dyrektywą, zmiana przy wykorzystaniu dyrektywy zmieniającej lub wersji przekształconej nie byłaby odpowiednim rozwiązaniem. Proponuje się zatem przyjęcie nowej dyrektywy.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Wspólnoty.

5. INFORMACJE DODATKOWE

Uproszczenie

Niektóre elementy wniosku powinny umożliwić zmniejszenie zbędnego obciążenia administracyjnego, w szczególności poprzez zachęcenie do przeprowadzania na poziomie państw członkowskich skoordynowanych inspekcji, zwiększenie integracji wymogów dotyczących informacji i procedur, a także uproszczenie i uporządkowanie wymogów dotyczących sprawozdań z wdrażania poprzez przejście do poszerzonego wspólnego systemu wymiany informacji. Wyjaśnienia istniejących przepisów poprawią również ich czytelność oraz zwiększą pewność prawa.

Uchylenie obowiązującego prawodawstwa

Przyjęcie niniejszego wniosku spowoduje uchylenie obowiązującej dyrektywy.

Tabela korelacji

Państwa członkowskie mają obowiązek przekazania Komisji tekstu przepisów krajowych przyjętych w celu transpozycji dyrektywy oraz tabeli korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Europejski Obszar Gospodarczy

Akt prawny, którego dotyczy wniosek, ma znaczenie dla EOG i w związku z tym jego zakres powinien być rozszerzony na Europejski Obszar Gospodarczy.

Szczegółowe objaśnienie wniosku

Poniżej przedstawiono informacje dotyczące konkretnych artykułów. O ile nie wskazano inaczej, przepisy w swojej istocie są identyczne z przepisami dyrektywy 96/82/WE.

Artykuł 1

W artykule tym przedstawiono cel dyrektywy.

Artykuł 2

Artykuł 2 definiuje zakres dyrektywy, wskazując, że odnosi się on do zakładów, w których substancje niebezpieczne wymienione w załączniku I występują w ilościach przekraczających zalecane poziomy. Przepisy art. 2 pozostają zasadniczo niezmienione w stosunku do przepisów dyrektywy 96/82/WE. Jednakże kolejność części 1 i 2 w załączniku I została zmieniona w taki sposób, że w części 1 załącznika wymienia się kategorie substancji niebezpiecznych zgodnie z klasyfikacją zagrożeń ogólnych, jakie te substancje sobą przedstawiają (zgodnie z rozporządzeniem CLP), zaś w części 2 wymienia się substancje niebezpieczne lub grupy substancji niebezpiecznych, które niezależnie od klasyfikacji zagrożeń ogólnych wymagają umieszczenia na odrębnej liście.

Poniżej przedstawiono podstawowe różnice w treści załącznika.

Główna zmiana dotyczy zagrożeń dla zdrowia. Poprzednia kategoria „Bardzo toksyczne” została dostosowana do kategorii CLP „Toksyczność ostra 1”, zaś kategoria „Toksyczne” do kategorii „Toksyczność ostra 2”(wszystkie drogi narażenia) i „Toksyczność ostra 3” (po naniesieniu na skórę i drogą pokarmową).

Kilka kolejnych szczegółowych kategorii CLP zagrożeń fizycznych, które nie istniały wcześniej, zastąpiło dawne, bardziej ogólne kategorie zagrożeń – „utleniające”, „wybuchowe”, „łatwo palne”. Wraz z kategoriami zagrożeń dla środowiska stanowią one proste przełożenie i zachowują jak najdokładniej obecny zakres w odniesieniu do takich zagrożeń. W przypadku nowej kategorii wyrobów aerozolowych łatwopalnych ilości progowe dostosowano proporcjonalnie do progów mających zastosowanie obecnie na podstawie właściwości oraz składników łatwopalnych; w celu zachowania spójności grupa substancji piroforycznych została uzupełniona o substancje stałe piroforyczne.

W części 2 nowego załącznika I zachowano zasadniczo bez zmian dawną część I. Jedyne zmiany to: zaktualizowane odniesienie do rozporządzenia CLP w kwestii skroplonych gazów łatwopalnych; włączenie bezwodnego amoniaku, trifluorku boru oraz siarkowodoru jako substancji wskazanych, wcześniej objętych odpowiednimi kategoriami zagrożenia, w celu utrzymania niezmienionych ilości progowych tych substancji; włączenie ciężkiego oleju opałowego do pozycji dotyczącej produktów naftowych; wyjaśnienie uwag dotyczących azotanu amonu oraz aktualizacja czynników równoważności toksycznej w odniesieniu do dioksyn.

Ponadto w tym miejscu wymienia się wykluczenia z zakresu dyrektywy wskazane wcześniej w art. 4 dyrektywy 96/82/WE. Zostały one utrzymane, z zastrzeżeniem następujących zmian:

- celem usunięcia wszelkich wątpliwości wyjątek od wyłączenia eksploatacji kopalni w kopalniach, kamieniołomach lub za pomocą odwiertów został zmieniony w celu uwzględnienia podziemnego magazynowania gazu;

- możliwość wykluczenia substancji z kategorii substancji niebezpiecznych na potrzeby dyrektywy ponieważ nie stanowią one zagrożenia poważnymi awariami (zob. art. 4).

Do obszarów wyłączonych zaliczają się badania i eksploatacja kopalni na morzu, w tym węglowodorów. Jak ogłoszono w ostatnio wydanym komunikacie „Problemy bezpieczeństwa w eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego”, w związku z awarią na platformie wiertniczej w Zatoce Meksykańskiej Komisja dokona oceny najwłaściwszego sposobu rozszerzenia prawodawstwa środowiskowego o przepisy, które mogą być niezbędne dla uzupełnienia obecnego prawodawstwa środowiskowego pod względem kontroli zanieczyszczeń, kontroli oraz zapobiegania awariom i zarządzania nimi w odniesieniu do poszczególnych instalacji morskich w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska podczas takiej działalności. Odpowiednie wnioski ustawodawcze będą zawierać rozszerzenie zakresu istniejącego prawodawstwa na instalacje morskie ropy naftowej i gazu ziemnego, albo niezależną inicjatywę w odniesieniu do takich działań.

Artykuł 3

W artykule tym zdefiniowano podstawowe terminy wykorzystane w dyrektywie. Należy podkreślić następujące różnice w porównaniu z dyrektywą 96/82/WE:

- definicje „zakładu” i „operatora” zostały uproszczone, przy czym definicję „operatora” uzgodniono w większym zakresie z definicją zawartą w dyrektywie w sprawie emisji przemysłowych;
- odniesienie do „występowania substancji niebezpiecznych” z art. 2 dyrektywy 96/82/WE zostało przeniesione do tego artykułu;
- dodano definicje różnych rodzajów zakładów objętych zakresem dyrektywy oraz „inspekcji”. Dodano również definicje „społeczności” i „zainteresowanej społeczności”, zgodne z prawodawstwem unijnym wdrażającym Konwencję z Aarhus;
- definicja „instalacji” została doprecyzowana celem wskazania, że obejmuje również instalacje podziemne.

Artykuł 4

Ten nowy artykuł przewiduje mechanizmy korekty w celu dostosowania załącznika I stosownie do potrzeb za pośrednictwem aktów delegowanych. Jest to potrzebne w szczególności ze względu na konieczność zajęcia się niepożądanymi skutkami dostosowania załącznika I do rozporządzenia CLP oraz późniejszych zmian tego rozporządzenia, co mogłoby doprowadzić do automatycznego włączenia substancji i ewentualnie mieszanin w zakres dyrektywy, lub wyłączenia ich z tego zakresu, bez względu na to, czy stwarzają zagrożenie poważnymi awariami, czy też nie. Mechanizmy takie przyjęłyby postać obowiązujących w całej Unii odstępstw oraz odstępstw dla konkretnych zakładów na poziomie państw członkowskich na podstawie zharmonizowanych kryteriów dla substancji/mieszanin, które są uwzględnione, ale powinny być wyłączone, oraz postać klauzuli ochronnej umożliwiającej włączenie nieuwjętych zagrożeń jako odpowiednika. Kryteria

odstępstw oparte będą na kryteriach przewidzianych w decyzji Komisji 98/433/WE i zostaną ustanowione w drodze aktów delegowanych do dnia 30 czerwca 2013 r.

Artykuł 5

Artykuł ten uchyla obecne wymogi określone w art. 5 dyrektywy 96/82/WE, które określały ogólne obowiązki operatorów.

Artykuł 6

Artykuł rozszerza obowiązki informowania w odniesieniu do zawiadomień określone w art. 6 dyrektywy 96/82/WE w celu uwzględnienia informacji na temat sąsiednich zakładów itp., niezależnie od tego, czy są one objęte zakresem niniejszej dyrektywy, potrzebne dla celów art. 8 dotyczącego efektu domina. Operatorzy będą ponadto mieli obowiązek aktualizowania zgłoszeń co najmniej raz na pięć lat. Wszystkie te środki pozwolą właściwym organom efektywniej zarządzać wdrażaniem dyrektywy.

Artykuł 7

Artykuł 7 dyrektywy 96/82/WE został zmieniony w taki sposób, by było jasne, że wszystkie zakłady muszą posiadać politykę zapobiegania poważnym awariom współmierną do zagrożeń. Sprecyzowano również zagadnienia zakresu takiej polityki i jej powiązania z systemami zarządzania bezpieczeństwem na mocy art. 9 i załącznika III, usuwając odniesienia do załącznika III.

Wprowadzono nowe przepisy wymagające, by polityka zapobiegania poważnym awariom była sporządzona na piśmie i przesyłana do właściwego organu, jak również by była aktualizowana co najmniej co pięć lat zgodnie z proponowaną częstotliwością aktualizowania zawiadomień na mocy art. 6.

Artykuł 8

Artykuł ten dotyczy tzw. efektu domina. Utrzymano w nim obowiązek wskazywania przez właściwe organy takich zakładów, które są zlokalizowane wystarczająco blisko siebie, by skutki poważnej awarii uległy nasileniu. Jednakże tekst został doprecyzowany w celu jasnego wskazania, że przepisy mają zastosowanie zarówno do zakładów dużego, jak i zwiększonego ryzyka oraz że najważniejszym celem jest zapewnienie, by operatorzy wymieniali się informacjami z sąsiednimi zakładami, z uwzględnieniem zakładów, które nie są objęte zakresem dyrektywy.

Artykuł 9

W artykule tym utrzymano podstawowy wymóg, by zakłady dużego ryzyka przygotowywały raport bezpieczeństwa; wymóg ten zawarto wcześniej w art. 9 dyrektywy 96/82/WE. Główną zmianę stanowi wyjaśnienie powiązania z polityką zapobiegania poważnym awariom oraz z systemami zarządzania bezpieczeństwem, w szczególności w odniesieniu do obowiązków zakładów zwiększonego ryzyka w tym drugim względzie. Podkreślono również konieczność zastosowania podejścia proporcjonalnego.

Treść raportu bezpieczeństwa została przedstawiona szczegółowo z załączniku II i pozostaje zasadniczo niezmienną (zob. poniżej). Podkreślono również konieczność wykazania w raporcie uwzględnienia możliwych scenariuszy poważnych awarii.

Jeśli chodzi o system zarządzania bezpieczeństwem, w załączniku III (zob. poniżej) wprowadzono zmiany w celu usunięcia odniesień do polityki zapobiegania poważnym awariom, które mają obowiązek posiadać zakłady zwiększonego ryzyka. Jednocześnie podkreśla się, że system zarządzania bezpieczeństwem, w szczególności jeśli dotyczy zakładu zwiększonego ryzyka, musi być współmierny do zagrożeń i ryzyka, gdyby taki był wymóg państwa członkowskiego.

Utrzymano przepisy dotyczące okresowego aktualizowania raportu bezpieczeństwa, jednakże zawierają one wyraźne wymaganie by raport taki był przekazywany bez zwłoki właściwym organom.

Artykuł 10

Artykuł ten nakłada na operatorów wymóg, by aktualizowali swoje systemy i procedury, a w szczególności politykę zapobiegania poważnym awariom i raport bezpieczeństwa w przypadku wprowadzania znaczących zmian w zakładzie. Drobne zmiany wprowadzane są zgodnie ze zmianami dokonywanymi w powiązanych przepisach.

Artykuł 11

Artykuł 11 utrzymuje wymóg dotyczący planowania awaryjnego w odniesieniu do zakładów dużego ryzyka, który został wcześniej w art. 11 dyrektywy 96/82/WE, z zastrzeżeniem dwóch drobnych zmian: wymogu, by konsultacje społeczne w sprawie zewnętrznych planów awaryjnych były zgodne z zasadami odpowiednich przepisów dyrektywy 2003/35/WE wdrażającej Konwencję z Aarhus; oraz doprecyzowania rozdziału obowiązków pomiędzy operatorami a właściwymi organami w zakresie przeglądu, testowania i aktualizacji zewnętrznych planów awaryjnych. Dodatkowo aby uniknąć znaczących opóźnień w przygotowywaniu planów, które są niezbędne w kontekście odpowiedniego przygotowania i reagowania na awarie, nowym obowiązkiem właściwych organów stało się – sporządzenia zewnętrznego planu awaryjnego w ciągu 12 miesięcy po otrzymaniu niezbędnych informacji od operatora.

W załączniku IV podano szczegółowo informacje, które powinny być zawarte w planach i przeniesiono z pewnymi zmianami wymagania przedstawione w odpowiadającym załączniku w dyrektywie 96/82/WE (zob. poniżej).

Artykuł 12

Artykuł ten zawiera przepisy o zagospodarowaniu przestrzennym. Ma on zasadniczo postać niezmienną w stosunku do dyrektywy 96/82/WE – wprowadzono jedynie drobne zmiany, takie jak: wyjaśnienie, że ma to na celu ochronę środowiska oraz zdrowia ludzkiego i że ma ono zastosowanie do wszystkich zakładów; zapewnienie środków innych niż odległości bezpieczeństwa (które mogą nie być odpowiednie) w celu ochrony obszarów szczególnego zainteresowania lub o szczególnej wrażliwości środowiska naturalnego; zintegrowanie, o ile to możliwe, procedur zagospodarowania przestrzennego z procedurami przewidzianymi w dyrektywie w

sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko oraz w podobnych przepisach; a także umożliwienie właściwym organom, by mogły wymagać od zakładów zwiększonego ryzyka wystarczających informacji związanych z ryzykiem na potrzeby zagospodarowania przestrzennego. Zmiany te spowodują, że tekst będzie lepiej odzwierciedlał cele i istniejące praktyki.

Artykuł 13

W artykule tym utrzymano obecnie istniejące wymogi aktywnego informowania osób, na które może mieć wpływ poważna awaria oraz stałego udostępniania informacji. Otwartą pozostawiono kwestię tego, kto jest odpowiedzialny za przekazywanie takich informacji. Główne zmiany to: rozszerzenie zakresu informacji w celu uwzględnienia podstawowych informacji na temat wszystkich zakładów (nazwa, adres, rodzaj działalności), które są przekazywane Komisji zgodnie z art. 19 obecnej dyrektywy, ale nie są dostępne publicznie; w przypadku zakładów dużego ryzyka – streszczenie scenariuszy dotyczących poważnych awarii oraz kluczowe informacje na temat zewnętrznego planu awaryjnego; a także, bez wykluczania innych form komunikacji, stałe udostępnianie tych informacji społeczności on-line oraz włączanie do centralnych baz danych na poziomie Unii zgodnie z art. 20.

Poufność informacji, jeśli jest niezbędna i właściwa, została zapewniona na mocy art. 21.

Zmiany te ułatwią społeczności dostęp do właściwych informacji oraz zasięganie informacji w razie awarii. Właściwe organy będą ponadto mogły dzięki nim łatwiej monitorować dostępność i aktualność informacji.

Artykuł 14

Jest to nowy artykuł, rozszerzający wymagania zawarte w art. 13 ust. 5 obecnej dyrektywy, który przewiduje, że społeczność powinna mieć możliwość wyrażenia opinii w pewnych sprawach związanych z planowaniem zagospodarowania przestrzennego, zmianami w istniejących zakładach, zewnętrznymi planami awaryjnymi itp. Przepisy te są zasadniczo oparte na dyrektywie 2003/35/WE i mają na celu ujednoczenie dyrektywy Seveso II z odpowiednimi przepisami Konwencji z Aarhus.

Artykuły 15 i 16

Te dwa artykuły odnoszą się do udzielania informacji na temat poważnych awarii odpowiednio przez operatorów i właściwe organy. Główną zmianą jest ustanowienie 12-miesięcznego ostatecznego terminu przedkładania sprawozdań celem uniknięcia poważnych opóźnień w informowaniu przez państwa członkowskie o awariach. Powyższa zmiana wraz ze zmianą progu ilościowego określonego w załączniku VI, gdzie ustala się kryteria awarii objętych obowiązkiem zgłaszania (zob. poniżej), pozwolą zapobiegać awariom w przyszłości dzięki zapewnieniu wczesnego informowania o awariach i sytuacjach bliskich awarii z udziałem substancji niebezpiecznych, co umożliwi dzielenie się informacjami i doświadczeniami.

Artykuły 17, 18, 19 i 27

Artykuły te utrzymują istniejące przepisy i opierają się na nich w odniesieniu do ról i obowiązków właściwych organów w celu zapewnienia bardziej skutecznego wdrażania i wykonywania.

W art. 17 wprowadza się obowiązek, by państwa członkowskie posiadające więcej właściwych organów niż jeden wskazywały jeden organ pełniący rolę wiodącą w koordynowaniu działań. Określa również mechanizmy dotyczące współpracy pomiędzy właściwymi organami a Komisją w działaniach wspierających wdrażanie, przy wykorzystaniu obecnego komitetu właściwych organów („forum”) oraz powiązanych technicznych grup roboczych; działania te dotyczą przygotowywania wytycznych, wymiany najlepszych praktyk i rozpatrywania zawiadomień dokonywanych na mocy z art. 4.

W art.19 zwiększono istniejące wymogi dotyczące inspekcji. Podstawą nowych przepisów jest zasadniczo zalecenie 2001/331/EWG w sprawie kryteriów minimalnych dla kontroli środowiskowych w państwach członkowskich, a także dyrektywie w sprawie emisji przemysłowych. Podkreślono znaczenie udostępniania wystarczających zasobów do promowania inspekcji oraz potrzebę promowania wymiany informacji, na przykład na poziomie Unii poprzez obecny program związany z wzajemnymi wspólnymi wizytacjami na potrzeby kontroli.

Artykuły 18 i 27 (który jest nowy) określają środki, które należy podjąć w przypadku niezgodności, w tym zakazy wykorzystania oraz kary.

Artykuł 20

Artykuł ten odnosi się do dostępności posiadanych przez Komisję informacji na temat zakładów oraz poważnych awarii. Główną zmianą jest to, że przepisy obecnej dyrektywy zostały poprawione i wzmocnione poprzez rozszerzenie obecnej bazy danych systemu Seveso wyszukiwania informacji o zakładach (SPIRS) w taki sposób, że objęła ona również informacje wspomniane w art. 13 i załączniku V oraz poprzez udostępnienie tej bazy danych społeczności. Dostęp do tej bazy danych byłby możliwy przez łącza do dokumentów wprowadzonych bezpośrednio do systemu, albo poprzez łącza do stron internetowych państw członkowskich lub operatorów. Takie dzielenie się informacjami zapewniłoby społeczności dostęp do niezbędnych informacji oraz pozwoliłoby operatorom i umożliwiłoby właściwym organom wykorzystanie doświadczeń wynikających z najlepszych praktyk stosowanych przez innych.

Baza danych byłaby również wykorzystywana na potrzeby sprawozdań na temat wdrażania przepisów przez państwa członkowskie, co usprawniłoby i uprościło aktualne procedury.

Artykuł 21

Określa on nowe zasady dotyczące poufności na podstawie dyrektywy 2003/4/WE wdrażającej przepisy Konwencji z Aarhus w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i nadające większe znaczenie otwartości i przejrzystości wówczas, gdy przewiduje się nieujawnianie informacji w odpowiednio

uzasadnionych przypadkach, kiedy poufność jest wymagana na przykład ze względów bezpieczeństwa.

Artykuł 22

Artykuł ten jest nowym przepisem zbliżającym dyrektywę do Konwencji z Aarhus w wyniku wprowadzenia wobec państw członkowskich wymogu, by zapewniły zainteresowanej społeczności, w tym zainteresowanym organizacjom pozarządowym zajmującym się ochroną środowiska, dostęp do przeglądu administracyjnego lub kontroli sądowej, aby mogły zakwestionować wszelkie działania lub zaniechania, które mogłyby spowodować naruszenie jej prawa do dostępu do informacji na mocy art. 13 i art. 21. ust. 1 lub do konsultacji i udziału w podejmowaniu decyzji w sprawach wspomnianych w art. 14.

Artykuły 23-26

Artykuł 23 przewiduje, że załączniki I-VII zostaną dostosowane do postępu technicznego w drodze aktów delegowanych (które zostaną również wykorzystane do określenia kryteriów odstępstwa na mocy art. 4 ust. 4 oraz przyznania odstępstw dla substancji wymienionych w części 3 załącznika I). Pozostałe artykuły to standardowe przepisy odnoszące się do delegowania takich uprawnień wykonawczych oraz procedur cofnięcia i sprzeciwu.

Artykuły 28-31

Artykuły te dotyczą transpozycji nowej dyrektywy przez państwa członkowskie, jej wejścia w życie oraz uchylają dyrektywę 96/82/WE. Data, od której państwa członkowskie będą stosować dyrektywę, czyli 1 czerwca 2015 r., jest datą ostatecznego stosowania rozporządzenia CLP.

Pozostałe załączniki

Załącznik II zawiera pozycje, które należy uwzględnić w sprawozdaniu dotyczącym bezpieczeństwa wymaganym na mocy art. 9. Treść różnych części załącznika pozostała zasadniczo niezmienną w stosunku do załącznika II dyrektywy 96/82/WE. Główne zmiany to dodatkowe wymogi w zakresie informacji na temat sąsiednich zakładów, w szczególności ze względu na możliwy efekt domina oraz inne zewnętrzne zagrożenia i rodzaje ryzyka, takie jak zagrożenie i ryzyko środowiskowe (część 1 pkt C oraz część 4 pkt A); informacji na temat doświadczeń wyciągniętych z dawnych awarii (część 4 pkt C) oraz wyposażenia ograniczającego skutki poważnych awarii (część 5 pkt A).

Załącznik III dotyczy informacji na temat systemów zarządzania oraz czynników organizacyjnych, które należy uwzględnić w raporcie bezpieczeństwa. Główne zmiany to usunięcie odniesienia do polityki zapobiegania poważnym awariom; wyjaśnienie, że system zarządzania bezpieczeństwem powinien być proporcjonalny oraz że należy uwzględniać uznawane międzynarodowe systemy, takie jak ISO i SHAS; a także włączenie odniesień do kultury bezpieczeństwa. Inną zmianą jest odniesienie do możliwego wykorzystania wskaźników efektywności bezpieczeństwa, które mogą być skutecznym narzędziem poprawiania bezpieczeństwa oraz wsparcia monitorowania, oceny i wykonywania, a także odniesienie do niezbędnych zmian, które należy wprowadzić po audycie i przeglądzie systemów zarządzania bezpieczeństwem.

W załączniku IV określono informacje, które należy uwzględnić w wewnętrznych i zewnętrznych planach awaryjnych na mocy art. 11. Jest on identyczny z załącznikiem IV dyrektywy 96/82/WE poza tym, że zakres zewnętrznego planu awaryjnego został rozszerzony i wyraźniej nawiązuje do potrzeby zwrócenia uwagi na ewentualne efekty domina i działania ograniczające ryzyko poza terenem zakładu w celu uwzględnienia scenariuszy poważnych awarii mających wpływ na środowisko.

W załączniku V wlicza się informacje, które należy przekazać społeczności zgodnie z art. 13. Główne zmiany w liście wymagań zaszły w części 1 – w odniesieniu do wszystkich zakładów włączono następujące elementy: szczegóły informacji o zagrożeniach poważnymi awariami określone w polityce zapobiegania poważnym awariom lub w raporcie bezpieczeństwa (pkt 5), przeprowadzone inspekcje (pkt 6) oraz źródła dalszych informacji (pkt 7); a w części 2 w odniesieniu do zakładów dużego ryzyka włączono główne rodzaje scenariuszy poważnych awarii (pkt. 1), odpowiednie informacje zawarte w zewnętrznym planie awaryjnym (pkt 5) oraz w razie potrzeby wpływ transgraniczny (pkt 6).

Załącznik VI jest zasadniczo taki sam jak w obecnej dyrektywie i zawiera listę kryteriów zgłaszania awarii. Jediną zmianą jest wprowadzenie do systemu zgłaszania większej liczby awarii poprzez obniżenie progu ilościowego przewidzianego w sekcji 1.1 do 1 % progu dużego ryzyka.

W załączniku VII zawarty będzie wykaz kryteriów przyznawania odstępstw na mocy art. 4. Zgodnie z art. 4 ust. 4 kryteria te przyjęte zostaną w drodze aktu delegowanego do dnia 30 czerwca 2013 r.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami
niebezpiecznymi**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 2006 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁴ ustanawia się przepisy dotyczące zapobiegania poważnym awariom, które mogą być następstwem określonych działań przemysłowych, oraz ograniczenia ich skutków dla zdrowia człowieka i dla środowiska naturalnego.
- (2) Poważne awarie często mają poważne skutki, czego dowodem są m.in. awarie w Seveso, Bhopalu, Schweizerhalle, Enschede, Tuluzie i Buncefield. Ponadto skutki mogą być odczuwalne poza granicami danego państwa. Przemawia to tym bardziej za koniecznością zapewnienia właściwych działań zapobiegawczych, które zagwarantują wysoki poziom ochrony obywateli, społeczności i środowiska naturalnego w całej Unii.
- (3) Dyrektywa 96/82/WE pełni zasadniczą rolę w ograniczaniu prawdopodobieństwa wystąpienia takich awarii i ich skutków, a tym samym prowadzi do lepszej ochrony w całej Unii. W wyniku przeglądu dyrektywy potwierdzono, że istniejące przepisy zasadniczo spełniają swoje zadanie oraz że żadne znaczące zmiany nie są wymagane.

---

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13.

Należy jednak dostosować system ustanowiony dyrektywą 96/82/WE do zmian w unijnym systemie klasyfikacji substancji niebezpiecznych, do którego system ten się odnosi. Ponadto należy sprecyzować i zaktualizować szereg innych przepisów.

- (4) Właściwe jest zatem zastąpienie dyrektywy 96/82/WE, aby zapewnić utrzymanie i dalsze podnoszenie istniejącego poziomu ochrony dzięki zwiększeniu skuteczności przepisów oraz, w miarę możliwości, ograniczanie zbędnych obciążeń administracyjnych dzięki wprowadzaniu usprawnień lub uproszczeń bez szkody dla bezpieczeństwa. Jednocześnie nowe przepisy powinny być jasne, spójne i zrozumiałe, aby usprawnić ich wdrażanie i wykonalność.
- (5) W Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych, która została zatwierdzona w imieniu Unii decyzją Rady 98/685/WE z dnia 23 marca 1998 r. dotyczącą zawarcia Konwencji w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych⁵, określa się środki dotyczące zapobiegania awariom przemysłowym, które mogą spowodować skutki transgraniczne, gotowości i reagowania na nie, jak również współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie. Dyrektywą 96/82/WE wdraża się Konwencję do prawa Unii.
- (6) Skutki poważnych awarii mogą być odczuwalne poza granicami, zaś koszty środowiskowe i ekonomiczne awarii ponosi nie tylko zakład, w którym doszło do takiej awarii, ale również dane państwo członkowskie. Niezbędne jest zatem podjęcie środków, które zapewnią wysoki poziom ochrony w całej Unii.
- (7) Przepisy niniejszej dyrektywy należy stosować bez uszczerbku dla przepisów prawa unijnego dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy.
- (8) Niektóre rodzaje działalności przemysłowej należy wyłączyć z zakresu niniejszej dyrektywy ze względu na ich cechy szczególne. Te rodzaje działalności są objęte innym prawodawstwem na szczeblu unijnym lub krajowym, zapewniającym równoważny poziom bezpieczeństwa. Komisja powinna jednak w dalszym ciągu dbać o to, aby w istniejących ramach regulacyjnych nie pojawiały się żadne poważne luki, w szczególności w odniesieniu do nowych i pojawiających się zagrożeń stwarzanych przez inne rodzaje działalności, oraz powinna w razie potrzeby podejmować odpowiednie działania.
- (9) W załączniku I do dyrektywy 96/82/WE wymienia się niebezpieczne substancje objęte jej zakresem, między innymi poprzez odniesienia do określonych przepisów dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych⁶ oraz dyrektywy 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych⁷. Dyrektywy te zastąpiono rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie

---

⁵ Dz.U. L 326 z 3.12.1998, s. 1.

⁶ Dz.U. 196 z 16.8.1967, s. 1.

⁷ Dz.U. L 200 z 30.7.1999, s. 1.

klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin⁸, które wdraża na terenie Unii Globalnie Zharmonizowany System Klasyfikacji i Oznakowania Chemikaliów, który został przyjęty na szczeblu międzynarodowym w ramach struktury ONZ. W rozporządzeniu tym wprowadza się nowe klasy i kategorie zagrożeń, które tylko częściowo odpowiadają klasom i kategoriom stosowanym w ramach wcześniejszych mechanizmów. Należy zatem zmienić załącznik I do dyrektywy 96/82/WE, aby go dostosować do tego rozporządzenia, utrzymując jednocześnie istniejący poziom ochrony zapewniony w tej dyrektywie.

- (10) Konieczna jest elastyczność, aby umożliwić zmianę załącznika I w celu wyeliminowania ewentualnych niepożądanych skutków dostosowania do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 oraz późniejszych dostosowań do tego rozporządzenia, które mają wpływ na klasyfikację substancji niebezpiecznych. Na podstawie zharmonizowanych kryteriów, które mają zostać opracowane, możliwe będzie przyznawanie odstępstw dla substancji, które nie stwarzają zagrożeń poważnymi awariami, niezależnie od klasyfikacji związanych z nimi zagrożeń. Należy również opracować odpowiedni mechanizm korekty w odniesieniu do substancji, które należy objąć zakresem niniejszej dyrektywy ze względu na stwarzane przez nie potencjalne zagrożenie poważnymi awariami.
- (11) Operatorzy powinni być objęci ogólnym obowiązkiem podejmowania wszelkich niezbędnych środków w celu zapobiegania poważnym awariom i łagodzenia ich skutków. Jeżeli substancje niebezpieczne znajdujące się w zakładach przekraczają pewne ilości, operator powinien dostarczyć właściwemu organowi informacje wystarczające, aby umożliwić mu zidentyfikowanie zakładu, występujących w nim substancji niebezpiecznych i potencjalnych zagrożeń. Operator powinien również opracować i przesłać właściwemu organowi strategię zapobiegania poważnym awariom, określającą ogólne podejście i środki stosowane przez operatora, w tym właściwe systemy zarządzania bezpieczeństwem, dla potrzeb kontroli zagrożeń poważnymi awariami.
- (12) Aby zmniejszyć ryzyko efektu domina w przypadku zakładów ulokowanych w taki sposób lub tak blisko siebie, że wzrasta możliwość i prawdopodobieństwo poważnych awarii lub nasilenia ich skutków, operatorzy powinni współpracować w zakresie wymiany odpowiednich informacji i informowania społeczności, z uwzględnieniem sąsiednich zakładów, które mogą odczuć skutki takich awarii.
- (13) W przypadku zakładu, w którym występują znaczne ilości substancji niebezpiecznych Operator powinien - w celu wykazania, że zrobiono wszystko, co konieczne, aby zapobiec poważnym awariom - przygotować plany na wypadek zagrożenia oraz środki reagowania, dostarczyć właściwym organom informacje w formie raportu bezpieczeństwa, zawierającego szczegółowe informacje na temat zakładu, występowania substancji niebezpiecznych, instalacji lub obiektów magazynowych, prawdopodobnych scenariuszy poważnych awarii i analizy ryzyka środowiskowego, środków zapobiegawczych i interwencyjnych oraz dostępnych systemów zarządzania, mając na względzie zapobieganie poważnym awariom i ograniczenie ryzyka ich wystąpienia oraz umożliwienie podjęcia niezbędnych działań w celu ograniczenia skutków takich awarii.

---

⁸ Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

- (14) Aby przygotować się na wypadek sytuacji awaryjnych w przypadku zakładów, w których występują znaczne ilości substancji niebezpiecznych, konieczne jest opracowanie zewnętrznych i wewnętrznych planów awaryjnych, a także opracowanie systemów zapewniających sprawdzanie i korygowanie tych planów w razie potrzeby oraz ich wdrażanie w razie poważnej awarii lub prawdopodobieństwa jej wystąpienia. Wewnętrzny plan awaryjny należy konsultować z pracownikami zakładu, zaś zewnętrzny plan awaryjny należy konsultować ze społecznością.
- (15) Aby zapewnić większą ochronę obszarów mieszkalnych, obszarów istotnego użytku publicznego i środowiska naturalnego, w tym obszarów szczególnie istotnych lub wrażliwych z punktu widzenia ochrony środowiska naturalnego, konieczne jest uwzględnienie w dłuższej perspektywie w polityce użytkowania gruntów lub w innych odnośnych obszarach polityki państw członkowskich potrzeby zachowania odpowiedniej odległości pomiędzy wspomnianymi obszarami a zakładami stwarzającymi takie zagrożenia, a w przypadku istniejących zakładów – podjęcia dodatkowych środków technicznych, tak aby nie zwiększać zagrożenia dla ludności. Przy podejmowaniu decyzji należy wziąć pod uwagę wystarczające informacje na temat ryzyka oraz doradztwo techniczne w zakresie tych zagrożeń. Aby zmniejszyć obciążenia administracyjne, należy w miarę możliwości zintegrować stosowane procedury z procedurami wynikającymi z innych przepisów Unii.
- (16) Aby ułatwiać dostęp do informacji na temat środowiska naturalnego, zgodnie z konwencją z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, która została zatwierdzona w imieniu Unii decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska⁹, należy poprawić poziom i jakość informacji udostępnianych społeczeństwu. W szczególności osoby, które mogą być narażone na skutki poważnej awarii, powinny uzyskać wystarczające informacje o właściwych działaniach, które należy podjąć w takiej sytuacji. Poza aktywnym udzielaniem informacji na bieżąco bez konieczności zgłaszania stosownych wniosków przez społeczność oraz nie wykluczając innych form rozpowszechniania informacji, należy udostępnić na stałe i aktualizować takie informacje na stronach internetowych. Jednocześnie powinny istnieć odpowiednie gwarancje poufności w celu rozwiązania problemów związanych między innymi z bezpieczeństwem.
- (17) Sposób zarządzania informacjami powinien być zgodny z inicjatywą dotyczącą wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS), wprowadzoną w komunikacie Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Wprowadzenie wspólnego systemu informacji o środowisku(SEIS)¹⁰. Powinien on być zgodny również z dyrektywą 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającą infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE)¹¹, która ma na celu umożliwienie wspólnego korzystania z informacji przestrzennej dotyczącej środowiska naturalnego przez organizacje z sektora prywatnego oraz poprawę publicznego dostępu do informacji przestrzennej w całej Unii, oraz z przepisami

---

⁹ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 1.

¹⁰ COM (2008) 46 wersja ostateczna.

¹¹ Dz.U. L 107 z 25.4.2007, s. 1.

wykonawczymi do tej dyrektywy. Informacje należy umieszczać w ogólnodostępnej bazie danych na szczeblu unijnym, co ułatwi również monitorowanie i przedstawianie sprawozdań z wdrażania.

- (18) Zgodnie z konwencją z Aarhus skuteczny udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji jest konieczny, aby umożliwić jej wyrażanie, a decydentowi uwzględnianie, opinii i obaw, które mogą być istotne dla tych decyzji, zwiększając w ten sposób odpowiedzialność w ramach procesu podejmowania decyzji i jego przejrzystość oraz przyczyniając się do zwiększenia świadomości publicznej w zakresie środowiska oraz poparcia dla podjętych decyzji. Członkowie zainteresowanej społeczności powinni mieć możliwość odwołania się do wymiaru sprawiedliwości, aby wnieść wkład w ochronę prawa do życia w środowisku odpowiednim dla własnego zdrowia i samopoczucia.
- (19) Aby zapewnić podjęcie odpowiednich środków reagowania w razie wystąpienia poważnej awarii, operator powinien natychmiast poinformować właściwe władze o tym fakcie oraz przekazać im informacje konieczne do oceny skutków awarii.
- (20) Aby zapewnić wymianę informacji oraz zapobiec w przyszłości awariom podobnego rodzaju, państwa członkowskie powinny przekazać Komisji informacje dotyczące poważnych awarii mających miejsce na ich terytorium w celu umożliwienia Komisji przeprowadzenia analizy zagrożeń związanych z daną awarią oraz uruchomienia systemu rozpowszechniania informacji dotyczących w szczególności poważnych awarii oraz wyciągniętych z nich wniosków. Taka wymiana informacji powinna obejmować również sytuacje bliskie awariom, które państwa członkowskie uznają przedmiot szczególnego zainteresowania z technicznego punktu widzenia ze względu na zapobieganie poważnym awariom oraz ograniczenie ich skutków.
- (21) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy odpowiedzialne za dopilnowanie, aby podmioty gospodarcze spełniały swoje obowiązki. W razie potrzeby należy wskazać jeden organ koordynujący działania różnych władz lub innych zaangażowanych organów. Właściwe organy powinny współpracować z Komisją w zakresie podejmowania działań wspierających wdrażanie, takich jak opracowanie odpowiednich wytycznych oraz wymiana najlepszych praktyk. Aby uniknąć zbędnych obciążeń administracyjnych, należy w miarę możliwości zintegrować obowiązki w zakresie informowania z obowiązkami wynikającymi z innych odpowiednich przepisów Unii.
- (22) Państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie niezbędnych środków przez właściwe organy w przypadku niezgodności z niniejszą dyrektywą. Aby zapewnić skuteczne wdrożenie i wykonanie przepisów dyrektywy, należy wprowadzić system inspekcji, w tym program rutynowych inspekcji przeprowadzanych w regularnych odstępach czasu oraz inspekcji nierutynowych. W stosownych przypadkach inspekcje należy skoordynować z inspekcjami wynikającymi z innych przepisów Unii. Istotne jest, aby dostępni byli odpowiednio wykwalifikowani inspektorzy. Właściwe organy powinny zapewnić odpowiednie wsparcie dzięki wykorzystaniu narzędzi i mechanizmów wymiany doświadczeń i konsolidowania wiedzy, również na szczeblu unijnym.

- (23) Należy upoważnić Komisję do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 290 Traktatu, w odniesieniu do przyjmowania kryteriów dotyczących przyznawania odstępstw i wprowadzania zmian do załączników do niniejszej dyrektywy.
- (24) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy o sankcjach mających zastosowanie, gdy naruszone zostaną krajowe przepisy przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy, i zapewnić ich wykonanie. Przewidziane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (25) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia człowieka i środowiska naturalnego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w wymienionym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady zapobiegania poważnym awariom z udziałem substancji niebezpiecznych oraz ograniczania ich skutków dla zdrowia człowieka i dla środowiska naturalnego w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony w całej Unii w spójny i skuteczny sposób.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do zakładów, w których występują substancje niebezpieczne w ilościach równych ilościom wyszczególnionym w częściach 1 i 2 załącznika I lub je przekraczających.
2. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:
  - a) wojskowych zakładów, instalacji lub obiektów magazynowych;
  - b) zagrożeń spowodowanych promieniowaniem jonizującym;
  - c) transportu drogowego, kolejowego, wodnego śródlądowego, morskiego lub powietrznego i tymczasowego składowania poza obrębem zakładów objętych niniejszą dyrektywą, z uwzględnieniem załadunku i rozładunku oraz przewozu do i z doków, nabrzeży i stacji rozrządowych;

- d) transportu substancji niebezpiecznych rurociągami, z uwzględnieniem pompowni, znajdujących się poza obrębem zakładów objętych niniejszą dyrektywą;
- e) eksploatacji (badania, wydobycia i przetwarzania) kopalin w kopalniach, kamieniołomach lub za pomocą odwiertów, z wyjątkiem podziemnego magazynowania gazu w warstwach naturalnych i nieeksploatowanych kopalniach oraz z wyjątkiem chemicznych i cieplnych procesów przetwarzania i składowania powiązanych z tymi operacjami, które dotyczą substancji niebezpiecznych, zgodnie z definicją przedstawioną w załączniku I;
- f) morskich badań i eksploatacji kopalin, w tym węglowodorów;
- g) składowisk odpadów, w tym magazynowania odpadów pod ziemią, z wyjątkiem instalacji unieszkodliwiania odpadów przerobczych, w tym stawów osadowych i tam do zatrzymywania odpadów przerobczych, zawierających substancje niebezpieczne zgodnie z definicją zawartą w załączniku I, w szczególności gdy są one wykorzystywane w związku z chemicznym i cieplnym przetwarzaniem kopalin zasobów mineralnych;
- h) substancji wymienionych w części 3 załącznika I.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „zakład” oznacza cały obszar znajdujący się pod kontrolą operatora, na którym substancje niebezpieczne objęte zakresem niniejszej dyrektywy występują w co najmniej jednej instalacji, w tym we wspólnych lub powiązanych infrastrukturach lub czynnościach ;
2. „zakład zwiększonego ryzyka” oznacza zakład, w którym występują substancje niebezpieczne w ilościach równych lub przekraczających ilości wyszczególnione w kolumnie 2 części 1 załącznika I oraz w kolumnie 2 części 2 załącznika I, ale mniejszych od ilości wyszczególnionych w kolumnie 3 części 1 załącznika I i w kolumnie 3 części 2 załącznika I;
3. „zakład dużego ryzyka” oznacza zakład, w którym występują substancje niebezpieczne w ilościach równych lub przekraczających ilości wyszczególnione w kolumnie 3 części 1 załącznika I oraz w kolumnie 3 części 2 załącznika I;
4. „nowy zakład” oznacza nowo zbudowany zakład, który nie został jeszcze uruchomiony;
5. „istniejący zakład” oznacza zakład, który był objęty zakresem dyrektywy 96/82/WE;

6. „późniejszy zakład” oznacza zakład, który funkcjonował przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, ale nie był objęty zakresem dyrektywy 96/82/WE i zostanie później objęty zakresem niniejszej dyrektywy;
7. „instalacja” oznacza jednostkę techniczną znajdującą się na terenie zakładu, w tym pod ziemią, w której substancje niebezpieczne są produkowane, stosowane, przenoszone lub składowane, oraz obejmuje wszystkie urządzenia, konstrukcje, rurociągi, maszyny, narzędzia, prywatne bocznice kolejowe, doki, nadbrzeża wyladunkowe, które taką instalację obsługują, jak również mola, magazyny i podobne konstrukcje, pływające lub nie, niezbędne dla działania takiej instalacji;
8. „operator” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub kontroluje zakład lub instalację, lub której, jeżeli jest to przewidziane w prawodawstwie krajowym, przyznano decydujące uprawnienia ekonomiczne w kwestii technicznego funkcjonowania zakładu lub instalacji;
9. „substancja niebezpieczna” oznacza substancję lub mieszaninę wymienioną w części 1 lub 2 załącznika I i występującą w postaci surowca, produktu, produktu ubocznego, pozostałości lub półproduktu, w tym substancje, które najprawdopodobniej mogą powstać w wyniku awarii;
10. „mieszanina” oznacza mieszaninę lub roztwór, które składają się z dwóch lub więcej substancji;
11. „występowanie substancji niebezpiecznych” oznacza faktyczną lub przewidywaną obecność substancji niebezpiecznych w zakładzie lub obecność substancji niebezpiecznych, co do których uważa się, że mogą powstać podczas utraty kontroli nad przemysłowym procesem chemicznym, w ilościach równych poziomom określone w części 1 i 2 załącznika I lub przekraczających te poziomy;
12. „poważna awaria” oznacza zdarzenie, takie jak poważna emisja, pożar lub wybuch, w wyniku niekontrolowanych zdarzeń z udziałem jednej lub kilku substancji niebezpiecznych mających miejsce podczas eksploatacji zakładu objętego niniejszą dyrektywą i stwarzające poważne niebezpieczeństwo dla zdrowia człowieka, mienia lub środowiska naturalnego o skutkach natychmiastowych lub opóźnionych na terenie zakładu lub poza nim;
13. „zagrożenie” oznacza wewnętrzną właściwość substancji niebezpiecznej lub rzeczywistą sytuację, które mogą spowodować szkody dla zdrowia człowieka lub dla środowiska naturalnego;
14. „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia określonego skutku w określonym czasie lub w określonych okolicznościach;
15. „składowanie” oznacza występowanie substancji niebezpiecznych w ilości potrzebnej do celów magazynowania, przechowywania pod dozorem lub na składzie;
16. „społeczność” oznacza co najmniej jedną osobę fizyczną lub prawną oraz, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;
17. „zainteresowana społeczność” oznacza społeczność, która jest lub może być dotknięta skutkami decyzji podjętej w sprawie kwestii, o których mowa w art. 14

ust.1, lub która ma interes w podjęciu takiej decyzji, w tym organizacje pozarządowe promujące ochronę środowiska naturalnego i spełniające wszelkie stosowne wymogi wynikające z prawa krajowego;

18. „inspekcja” oznacza wszystkie działania, w tym wizyty w terenie, kontrole wewnętrznych środków, systemów i sprawozdań oraz dokumentów dotyczących działań następczych, jak również wszelkie niezbędne działania następcze podjęte przez właściwy organ lub w jego imieniu w celu sprawdzenia i promowania zgodności zakładów z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Odstępstwo i klauzule ochronne

1. Jeżeli na podstawie kryteriów określonych w ust. 4 niniejszego artykułu wykazane zostanie, że określone substancje objęte przepisami części 1 lub 2 załącznika I nie mogą stwarzać zagrożeń poważnymi awariami, w szczególności ze względu na ich fizyczną formę, właściwości, klasyfikację, stężenie lub opakowanie ogólne, Komisja może wyszczególnić takie substancje w części 3 załącznika I poprzez przyjęcie aktów delegowanych na mocy art. 24.
2. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że substancja niebezpieczna wyszczególniona w części 1 lub 2 załącznika I nie stwarza zagrożenia poważnymi awariami i może kwalifikować się do włączenia do części 3 załącznika I zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, wówczas zawiadamia o tym fakcie Komisję.

Komisja informuje forum, o którym mowa w art. 17 ust. 2, o takich zawiadomieniach.

3. W przypadku wykazania w sposób satysfakcjonujący właściwemu organowi na podstawie kryteriów określonych w ust. 4 niniejszego artykułu, że określone substancje występujące w danym zakładzie lub dowolnej jego części i wymienione w części 1 lub 2 załącznika I nie mogą stwarzać zagrożeń poważnymi awariami ze względu na szczególne warunki występujące w zakładzie, takie jak rodzaj opakowania i bezpieczne przechowywanie substancji lub jej umiejscowienie i ilość, państwo członkowskie właściwego organu może podjąć decyzję o niestosowaniu wymogów określonych w art. 7-19 niniejszej dyrektywy w odniesieniu do przedmiotowego zakładu.

W przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym, przedmiotowe państwo członkowskie dostarcza Komisji listę przedmiotowych zakładów, w tym wykaz przedmiotowych substancji niebezpiecznych. Zainteresowane państwo członkowskie podaje powody wyłączenia.

Komisja co roku przekazuje forum, o którym mowa w art. 17 ust. 2, wykazy, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, w celach informacyjnych.

4. Do dnia 30 czerwca 2013 r. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 24, aby ustanowić kryteria, które mają być stosowane dla potrzeb odpowiednio ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, oraz aby odpowiednio zmienić załącznik VII.

5. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że substancja niebezpieczna niewymieniona w części 1 lub 2 załącznika I stwarza zagrożenie poważnymi awariami, może podjąć stosowne środki i zawiadamia o tym Komisję.

Komisja informuje forum, o którym mowa w art. 17 ust. 2, o zawiadomieniach dokonanych na mocy akapitu pierwszego niniejszego ustępu.

Komisja może, w stosownych przypadkach, wymienić substancje, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, w części 1 lub 2 załącznika I poprzez przyjęcie aktów delegowanych na mocy art. 24.

Artykuł 5

Ogólne obowiązki operatora

1. Państwa członkowskie zapewniają nałożenie na operatora obowiązku podjęcia wszelkich niezbędnych środków, aby zapobiec poważnym awariom i ograniczyć ich skutki dla zdrowia człowieka i dla środowiska naturalnego.
2. Państwa członkowskie zapewniają nałożenie na operatora wymogu udowodnienia właściwemu organowi, o którym mowa w art. 17 (zwanemu dalej „właściwym organem”), w dowolnym momencie, w szczególności dla potrzeb inspekcji i kontroli, o których mowa w art. 19, że operator podjął wszelkie niezbędne środki określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 6

Zawiadomienie

1. Państwa członkowskie nakładają na operatora obowiązek przesłania właściwemu organowi zawiadomienia zawierającego następujące dane szczegółowe:
  - a) nazwisko lub nazwę handlową operatora oraz dokładny adres przedmiotowego zakładu;
  - b) dokładny adres siedziby operatora;
  - c) imię i nazwisko lub stanowisko osoby kierującej zakładem, jeżeli jest nią osoba inna niż osoba wymieniona w pkt a);
  - d) informacje wystarczające do zidentyfikowania substancji niebezpiecznych lub kategorii przedmiotowych substancji;
  - e) ilość i fizyczną formę przedmiotowej substancji niebezpiecznej lub przedmiotowych substancji niebezpiecznych;
  - f) działalność lub proponowaną działalność prowadzoną w ramach instalacji lub obiektu magazynowego;

- g) najbliższe otoczenie zakładu, elementy mogące spowodować poważną awarię lub pogłębić jej skutki, w tym szczegóły dotyczące sąsiednich zakładów, niezależnie od tego, czy są one objęte zakresem niniejszej dyrektywy, czy nie, jak również inne tereny, obszary i zabudowania, które mogą zwiększać ryzyko lub pogłębić skutki poważnej awarii oraz nasilić efekt domina.
2. Zawiadomienie przesyła się właściwemu organowi w następujących terminach:
- a) w przypadku nowych zakładów – z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem budowy lub funkcjonowania,
  - b) w przypadku istniejących zakładów w terminie jednego roku od daty określonej w art. 28 ust. 1 akapit drugi,
  - c) w przypadku późniejszych zakładów w ciągu jednego roku, licząc od dnia, od którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do przedmiotowego zakładu.
3. Ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu nie stosuje się do istniejących zakładów, jeżeli operator przesłał już zgłoszenie właściwemu organowi zgodnie z wymogami prawa krajowego w terminie określonym w art. 28 ust. 1 akapit drugi, zaś informacje zawarte w takim zgłoszeniu są zgodne z ust. 1 niniejszego artykułu i pozostają bez zmian.
4. Operator natychmiast powiadamia właściwy organ o następujących zdarzeniach:
- a) jakimkolwiek znaczącym zwiększeniu ilości lub jakiegokolwiek istotnej zmianie charakteru i fizycznej formy substancji niebezpiecznej występującej na terenie zakładu w stosunku do wskazania w zawiadomieniu przekazanym przez operatora na mocy przepisów ust. 1, lub jakiegokolwiek zmianie w procesach, w których stosuje się taką substancję,
  - b) modyfikacji zakładu lub instalacji, która mogłaby mieć znaczące konsekwencje dla zagrożeń poważnymi awariami,
  - c) zamknięciu instalacji na stałe.
5. Nie naruszając ust. 4, operator dokonuje okresowego przeglądu zawiadomienia i w razie konieczności aktualizuje je co najmniej co pięć lat. Operator niezwłocznie przesyła zaktualizowane zawiadomienie właściwemu organowi.

Artykuł 7

Polityka zapobiegania poważnym awariom

1. Państwa członkowskie nakładają na operatora wymóg sporządzania dokumentu określającego przyjętą przez niego politykę zapobiegania poważnym awariom oraz zapewnienia jej właściwego wdrażania. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest ustalana na piśmie. Jest przygotowana w sposób gwarantujący wysoki poziom ochrony zdrowia człowieka i środowiska naturalnego. Jest współmierna do zagrożeń poważnymi awariami. Zawiera ogólne cele i zasady działania operatora, rolę i

odpowiedzialność kierownictwa i nawiązuje do kultury bezpieczeństwa w zakresie kontroli zagrożeń poważnymi awariami.

2. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest przesyłana do właściwego organu w następujących terminach:
  - a) w przypadku nowych zakładów z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem budowy lub działalności;
  - b) w przypadku zakładów już istniejących w terminie jednego roku od daty określonej w art. 28 ust. 1 akapit drugi;
  - c) w przypadku późniejszych zakładów w ciągu jednego roku licząc od dnia, od którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do przedmiotowego zakładu.
3. Ustępy 1 i 2 niniejszego artykułu nie mają zastosowania do istniejących zakładów, jeżeli operator ustalił już politykę zapobiegania poważnym awariom na piśmie i przesłał ją do właściwego organu zgodnie z wymogami prawa krajowego w dniu ustalonym w art. 28 ust. 1 akapit drugi, a informacje w niej zawarte są zgodne z ust. 1 i nie uległy zmianie.
4. Operator okresowo dokonuje przeglądu i w razie konieczności aktualizuje politykę zapobiegania poważnym awariom co najmniej co pięć lat. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest niezwłocznie przesyłana do właściwego organu.

Artykuł 8

Efekt domina

1. Państwa członkowskie dbają, aby właściwy organ, wykorzystując informacje otrzymane od operatorów zgodnie z art. 6 i 9 lub w wyniku inspekcji na mocy art. 19, zidentyfikował wszystkie zakłady zwiększonego i dużego ryzyka lub grupy zakładów, w których prawdopodobieństwo i możliwość lub skutki poważnych awarii mogą być nasilone ze względu na lokalizację takich zakładów lub umiejscowienie ich w pobliżu takich zakładów oraz miejsc składowania substancji niebezpiecznych w zakładach.
2. Państwa członkowskie dbają, aby operatorzy prowadzący zakłady zgodnie z ust. 1:
  - a) wymieniali odpowiednie informacje w odpowiedni sposób, aby umożliwić tym zakładom uwzględnienie charakteru i zasięgu ogólnego zagrożenia poważną awarią w ich polityce zapobiegania poważnym awariom, systemach zarządzania bezpieczeństwem, raportach bezpieczeństwa oraz w wewnętrznych planach awaryjnych;
  - b) współpracowali w zakresie informowania opinii publicznej i sąsiadujących zakładów nieobjętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz dostarczali informacji właściwemu organowi odpowiedzialnemu za przygotowanie zewnętrznych planów awaryjnych.

Artykuł 9

Raporty bezpieczeństwa

1. Państwa członkowskie nakładają na operatora prowadzącego zakład dużego ryzyka wymóg przygotowania raportu bezpieczeństwa w celu:
  - a) wykazania, że zgodnie z informacjami zawartymi w załączniku III, wprowadzone zostały w życie polityka zapobiegania poważnym awariom wraz z systemem zarządzania bezpieczeństwem do jej wdrożenia;
  - b) wykazania, że zagrożenia poważnymi awariami i scenariusze ewentualnych poważnych awarii zostały określone oraz że podjęto niezbędne środki zapobiegające takim awariom oraz zmierzające do ograniczenia ich skutków dla zdrowia człowieka i środowiska naturalnego;
  - c) wykazania, że projekt, budowa, eksploatacja i konserwacja instalacji, obiektów magazynowych, sprzętu czy infrastruktury powiązanej z ich działaniem uwzględnia odpowiednie bezpieczeństwo i niezawodność powiązane z zagrożeniem poważnymi awariami na terenie zakładu;
  - d) wykazania, że sporządzono wewnętrzne plany awaryjne oraz dostarczenia informacji umożliwiających sporządzenie zewnętrznych planów awaryjnych;
  - e) dostarczenia właściwym organom wystarczających informacji umożliwiających podjęcie decyzji w sprawie umiejscowienia nowej działalności lub nowych inwestycji w okolicach istniejących zakładów.
2. W raporcie bezpieczeństwa zawarte są co najmniej dane i informacje wymienione w załączniku II. W raporcie wymienione są nazwy właściwych organizacji zaangażowanych w jego sporządzenie. Zawiera on również zaktualizowany wykaz substancji niebezpiecznych znajdujących się w zakładzie.
3. Raport bezpieczeństwa jest przesyłany do właściwego organu w następujących terminach:
  - a) w przypadku nowych zakładów w odpowiednim terminie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalności;
  - b) w przypadku zakładów istniejących w terminie jednego roku od daty określonej w art. 28 ust. 1 akapit drugi;
  - c) w przypadku późniejszych zakładów w ciągu dwóch lat, licząc od dnia, od którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do przedmiotowego zakładu.
4. Ustępy 1, 2 i 3 niniejszego artykułu nie mają zastosowania do istniejących zakładów, jeżeli operator przesłał już raport bezpieczeństwa do właściwego organu w ramach wymogów prawa krajowego w dniu ustalonym w art. 28 ust. 1, a informacje w nim zawarte są zgodne z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i nie uległy zmianie.

5. Operator okresowo dokonuje przeglądu i w razie konieczności aktualizuje raport bezpieczeństwa co najmniej raz na pięć lat.

Operator dokonuje również przeglądu i w razie konieczności aktualizuje raport bezpieczeństwa również w innym dowolnym momencie z inicjatywy operatora lub na wniosek właściwego organu, jeśli jest to uzasadnione nowymi faktami lub najnowszą wiedzą techniczną na temat kwestii bezpieczeństwa, w tym wiedzą będącą wynikiem analizy awarii lub, w miarę możliwości, sytuacji bliskich awarii oraz rozwojem wiedzy w zakresie oceny zagrożeń.

Zaktualizowane sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa jest niezwłocznie przesyłane do właściwego organu.

6. Zanim operator rozpocznie budowę lub eksploatację, lub w przypadku, o którym mowa w ust. 3 lit. b) i c) i w ust. 5, właściwy organ w odpowiednim terminie od daty otrzymania raportu:
  - a) przekazuje operatorowi wnioski płynące ze zbadania raportu bezpieczeństwa,
  - b) zabrania rozpoczęcia użytkowania lub dalszej eksploatacji przedmiotowego zakładu zgodnie z art. 18.
7. Państwa członkowskie mogą nałożyć na zakłady dużego ryzyka wymóg wdrażania polityki zapobiegania poważnym awariom za pomocą systemu zarządzania bezpieczeństwem współmiernego do zagrożeń poważnymi awariami i do złożoności organizacji lub działalności zakładu.

Artykuł 10

Zmiana instalacji, zakładu lub obiektu magazynowego

W przypadku zmiany instalacji, zakładu, obiektu magazynowego lub procesu, lub zmiany charakteru lub ilości substancji niebezpiecznych, które mogą mieć poważne reperkusje dla zagrożenia poważnymi awariami, państwa członkowskie dbają, aby operator:

- a) poddał przeglądowi, a w razie potrzeby zmienił politykę zapobiegania poważnym awariom;
- b) poddał przeglądowi, a w razie konieczności zmienił raport bezpieczeństwa, systemy i procedury zarządzania bezpieczeństwem, o których mowa w art. 9, a uprzednio powiadomił właściwe organy o szczegółach dotyczących tych zmian.

Artykuł 11

Plany awaryjne

1. Państwa członkowskie dbają, aby w przypadku wszystkich zakładów dużego ryzyka:

- a) operator sporządzał wewnętrzne plany awaryjne dotyczące podejmowania wewnętrznych środków w zakładzie;
  - b) operator dostarczał właściwym organom niezbędne informacje umożliwiające im sporządzenie zewnętrznych planów awaryjnych;
  - c) organy wyznaczone do tego celu przez państwo członkowskie sporządzały zewnętrzne plany awaryjne w zakresie środków, jakie należy podjąć poza terenem zakładu, w terminie jednego roku od otrzymania informacji od operatora na mocy lit. b).
2. Operatorzy wywiązują się ze zobowiązań określonych w ust. 1 lit. a) i b) w następujących terminach:
- a) w przypadku nowych zakładów - przed rozpoczęciem działalności;
  - b) w przypadku zakładów istniejących - w terminie jednego roku licząc od daty ustalonej w art. 28 ust. 1 akapit drugi, chyba że wewnętrzny plan awaryjny sporządzony w tym dniu zgodnie z wymogami prawa krajowego i informacje w nim zawarte są zgodne z niniejszym artykułem i nie uległy zmianie;
  - c) w przypadku późniejszych zakładów w ciągu jednego roku licząc od dnia, od którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do przedmiotowego zakładu.
3. Plany awaryjne są sporządzane w następujących celach:
- a) ograniczania i kontrolowania zdarzeń w celu zminimalizowania skutków i ograniczenia szkód dla zdrowia człowieka, środowiska naturalnego i mienia,
  - b) wdrażania środków niezbędnych do ochrony zdrowia człowieka i środowiska naturalnego przed skutkami poważnych awarii,
  - c) przekazania niezbędnych informacji do wiadomości publicznej oraz do wiadomości służb i organów związanych z danym terenem,
  - d) uwzględnienia odtworzenia i oczyszczenia po poważnej awarii.

Plany awaryjne zawierają informacje wymienione w załączniku IV.

4. Bez uszczerbku dla obowiązków właściwych organów państwa członkowskie dbają, aby wewnętrzne plany awaryjne przewidziane w niniejszej dyrektywie były przygotowywane po konsultacjach z personelem pracującym w danym zakładzie, w tym właściwym długoterminowym personelem zatrudnionym na zasadzie podwykonawcy, i aby prowadzone były konsultacje ze społecznością w przypadku sporządzania lub aktualizacji zewnętrznych planów awaryjnych. Państwa członkowskie dbają, aby konsultacje ze społecznością odbywały się zgodnie z art. 14.
5. Państwa członkowskie dbają, aby wewnętrzne i zewnętrzne plany awaryjne były poddawane przeglądom, testom, a w razie konieczności zmieniane i aktualizowane przez operatorów i wyznaczone organy w odpowiednich odstępach czasu nieprzekraczających trzech lat. W przeglądzie uwzględnia się zmiany, które

następują w przedmiotowym zakładzie lub w przedmiotowych służbach odpowiedzialnych za bezpieczeństwo, najnowszą wiedzę techniczną i wiedzę dotyczącą reakcji na poważne awarie.

W odniesieniu do zewnętrznych planów awaryjnych państwa członkowskie uwzględniają konieczność ułatwienia ściślejszej współpracy w zakresie ochrony ludności podczas poważnych sytuacji awaryjnych.

6. Państwa członkowskie dbają, aby operator, a w razie konieczności właściwy organ wyznaczony do tego celu, niezwłocznie wdrażał plany działania w sytuacji awaryjnej w przypadku wystąpienia poważnej awarii lub w przypadku wystąpienia niekontrolowanego wydarzenia, co do którego z racji jego charakteru można oczekiwać, że doprowadzi do poważnej awarii.
7. W świetle informacji zawartych w raporcie bezpieczeństwa właściwy organ może podjąć decyzję, że wymóg tworzenia planów awaryjnych zawarty w ust. 1 nie ma zastosowania.

Właściwy organ podaje powody swojej decyzji.

Artykuł 12

Zagospodarowanie przestrzenne

1. Państwa członkowskie dbają, aby w swojej polityce zagospodarowania przestrzennego lub w innych właściwych obszarach polityki uwzględniane były cele odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom i ograniczania ich skutków dla zdrowia człowieka i środowiska naturalnego. Cele te realizują, kontrolując:
  - a) lokalizację nowych zakładów;
  - b) zmiany w istniejących zakładach objętych art. 10;
  - c) nowe inwestycje, takie jak połączenia transportowe, miejsca powszechnie dostępne i obszary mieszkalne usytuowane w pobliżu istniejących zakładów, gdzie lokalizacja lub inwestycje mogą spotęgować zagrożenie poważną awarią lub skutki takiej awarii.
2. Państwa członkowskie dbają, aby ich polityka zagospodarowania przestrzennego lub inne właściwe obszary polityki i procedury służące wdrażaniu takiej polityki uwzględniały w dłuższej perspektywie potrzebę:
  - a) utrzymania właściwych bezpiecznych odległości między zakładami objętymi niniejszą dyrektywą a obszarami mieszkalnymi, budynkami, obszarami użytku publicznego, w miarę możliwości głównymi szlakami komunikacyjnymi i obszarami wypoczynkowymi;
  - b) ochrony obszarów o szczególnej wrażliwości środowiska naturalnego lub obszarów szczególnego zainteresowania usytuowanych w pobliżu zakładów

objętych niniejszą dyrektywą dzięki właściwym bezpiecznym odległościom lub, w razie konieczności, innym właściwym środkom;

- c) w przypadku istniejących zakładów wprowadzenia dodatkowych środków technicznych zgodnie z art. 5, aby nie zwiększać zagrożeń dla zdrowia człowieka i środowiska naturalnego.
3. Państwa członkowskie dbają, aby wszystkie właściwe organy oraz organy ds. planowania odpowiedzialne za decyzje podejmowane w tym zakresie ustaliły odpowiednie procedury konsultacyjne, które ułatwią wdrożenie kierunków polityki ustanowionych w ust. 1. Procedury te są ustalane w taki sposób, aby operatorzy dostarczali wystarczających informacji dotyczących zagrożeń związanych z zakładem oraz aby porady techniczne dotyczące tych zagrożeń były dostępne na zasadzie poszczególnych przypadków, albo na zasadzie ogólnej, gdy decyzje są podejmowane.

Państwa członkowskie dbają, aby operatorzy prowadzący zakłady zwiększonego ryzyka dostarczali na wniosek właściwego organu wystarczające informacje o zagrożeniach związanych z zakładem niezbędne do celów zagospodarowania przestrzennego.

4. Wymogi zawarte w ust. 1, 2 i 3 mają zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 85/337/EWG¹² i dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹³. Państwa członkowskie, o ile to możliwe i właściwe, przewidują skoordynowane i wspólne procedury mające na celu spełnienie wymogów zawartych w niniejszym artykule i wymogów zawartych w tych dyrektywach, m.in. w celu uniknięcia podwójnej oceny lub konsultacji.

Artykuł 13

Informowanie społeczności

1. Państwa członkowskie dbają, aby informacje, o których mowa w załączniku V, były stale dostępne dla społeczności, w tym w formie elektronicznej. Przeglądu i w razie konieczności aktualizacji informacji dokonuje się co najmniej raz w roku.
2. W przypadku zakładów dużego ryzyka państwa członkowskie dbają również, aby:
- a) wszystkie osoby, na które może mieć wpływ poważna awaria, regularnie i w najbardziej odpowiedniej formie otrzymują, bez konieczności ubiegania się o to, informacje dotyczące środków bezpieczeństwa i wymaganego zachowania w sytuacji awaryjnej;
  - b) raport bezpieczeństwa był udostępniony publicznie na żądanie z zastrzeżeniem art. 21 ust. 3; jeżeli art. 21 ust. 3 ma zastosowanie, udostępniany jest zmieniony raport w postaci nietechnicznego podsumowania, które powinno zawierać co

---

¹² Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40.

¹³ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.

najmniej ogólne informacje dotyczące zagrożeń poważnymi awariami, potencjalnych skutków i wymaganego zachowania w sytuacji awaryjnej;

- c) spis substancji niebezpiecznych jest podawany do wiadomości zainteresowanego społeczeństwa na żądanie z zastrzeżeniem art. 21 ust. 3.

Informacje, które należy przedstawić w ramach lit. a) niniejszego ustępu, zawierają co najmniej informacje, o których mowa w załączniku V. Informacje te powinny również zostać dostarczone do wszystkich zakładów działających na rzecz społeczeństwa, w tym do szkół i szpitali, i do wszystkich sąsiadujących zakładów w przypadku zakładów objętych art. 8. Państwa członkowskie dbają, aby informacje były dostarczane oraz okresowo poddawane przeglądowi i aktualizowane co najmniej raz na pięć lat.

3. Żądania dostępu do informacji, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) i c), należy rozpatrywać zgodnie z art. 3 i 5 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁴.
4. W razie prawdopodobieństwa poważnej awarii o transgranicznych skutkach w zakładzie objętym art. 9 państwa członkowskie dostarczają odpowiednie informacje potencjalnie zagrożonym państwom członkowskim, aby w stosownych przypadkach umożliwić tym państwom zastosowanie wszystkich odpowiednich przepisów zawartych w art. 11 i 12 i w niniejszym artykule.
5. Jeżeli zainteresowane państwo członkowskie zdecyduje, że zakład znajdujący się przy granicy innego państwa członkowskiego nie stwarza żadnego zagrożenia poważną awarią poza jego granicami dla celów art. 11 ust. 6, a zatem nie jest konieczne sporządzenie zewnętrznego planu awaryjnego wynikającego z art. 11 ust. 1, informuje o tym inne państwo członkowskie.
6. Niniejszy artykuł ma zastosowanie, z zastrzeżeniem przepisów art. 21.

Artykuł 14

Konsultacje społeczne i udział społeczności w podejmowaniu decyzji

1. Państwa członkowskie zapewniają społeczności możliwość wyrażenia opinii w następujących sprawach:
  - a) planowanie nowych zakładów na mocy art. 12;
  - b) zmiany w zakresie istniejących zakładów na mocy art. 10, jeżeli te zmiany będą podlegać zobowiązaniom dotyczącym planowania przewidzianym w niniejszej dyrektywie;
  - c) nowe inwestycje w pobliżu istniejących zakładów, gdzie lokalizacja lub inwestycje mogą zwiększyć zagrożenie poważną awarią lub jej skutki na mocy art. 12;

---

¹⁴ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

- d) zewnętrzne plany awaryjne na mocy art. 11 ust. 1 lit. c).
2. Społeczność jest informowana za pośrednictwem ogłoszeń publicznych lub innych odpowiednich środków, w tym mediów elektronicznych, jeżeli są dostępne, na wczesnym etapie procedury podejmowania decyzji lub gdy tylko informacje można przekazać, w następującym zakresie:
- a) sprawy określone w ust. 1;
  - b) fakt, że decyzja podlega krajowej lub transgranicznej ocenie oddziaływania na środowisko lub konsultacjom między państwami członkowskimi zgodnie art. 13 ust. 4, w stosownych przypadkach;
  - c) e szczegółowe dane właściwego organu odpowiedzialnego za podejmowanie decyzji, od którego można otrzymać odpowiednie informacje i do którego można zgłaszać uwagi lub pytania oraz o szczegółach harmonogramu przekazywania uwag lub pytań;
  - d) charakter ewentualnych decyzji lub projektu decyzji, jeżeli taki istnieje;
  - e) wskazanie czasu i miejsc, w których zostaną udostępnione odpowiednie informacje, lub środków, za pomocą których zostaną one udostępnione;
  - g) szczegółowe informacje dotyczące mechanizmów udziału społeczności i konsultacji społecznych podjętych na mocy ust. 5.
3. Państwa członkowskie dbają, aby zainteresowanej społeczności zostały udostępnione w odpowiednich terminach informacje dotyczące:
- a) najważniejszych sprawozdań i porad skierowanych do właściwego organu lub organów w czasie, kiedy zainteresowana społeczność była informowana zgodnie z ust. 2, zgodnie z prawodawstwem krajowym;
  - b) informacji innych niż informacje, o których mowa w ust. 2, właściwych dla przedmiotowej decyzji i udostępnianych jedynie po poinformowaniu zainteresowanej społeczności zgodnie z ust. 2, zgodnie z przepisami zawartymi w dyrektywie 2003/4/WE.
4. Państwa członkowskie dbają, aby zainteresowana społeczność mogła zgłaszać uwagi i opinie do właściwego organu przed podjęciem decyzji i aby wyniki konsultacji przeprowadzonych na mocy ust. 1 były należycie uwzględniane przy podejmowaniu decyzji.
5. Szczegółowe mechanizmy dotyczące informowania społeczności i konsultacji społecznych są określane przez państwa członkowskie.

Podaje się odpowiednie terminy różnych etapów zapewniające wystarczająco dużo czasu na poinformowanie społeczności oraz na przygotowanie się zainteresowanej społeczności do podejmowania decyzji środowiskowej i skutecznego uczestniczenia w tym procesie, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego artykułu.

6. Państwa członkowskie dbają, aby właściwy organ udostępnił społeczności po podjęciu odpowiednich decyzji:
  - a) treść decyzji i przyczyny jej podjęcia, w tym wszelkie późniejsze aktualizacje;
  - b) wyniki konsultacji odbytych przed podjęciem decyzji i wyjaśnienie sposobu ich uwzględnienia w tej decyzji.

Artykuł 15

Informacje przekazywane przez operatora w następstwie poważnej awarii

1. Państwa członkowskie dbają, aby w możliwie najkrótszym czasie po wystąpieniu poważnej awarii operator był, stosując najbardziej odpowiednie środki, zobowiązany:
  - a) poinformować właściwe organy;
  - b) dostarczyć im, natychmiast po ich uzyskaniu, informacje dotyczące:
    - (i) okoliczności awarii;
    - (ii) substancji niebezpiecznych związanych z awarią;
    - (iii) dostępnych danych niezbędnych do oceny skutków awarii dla zdrowia człowieka i dla środowiska naturalnego;
    - (iv) podjętych środków stosowanych w sytuacji awaryjnej;
  - c) poinformować o przewidzianych środkach:
    - (i) w celu złagodzenia średnio- i długotrwałych skutków awarii;
    - (ii) w celu zapobiegnięcia powtórzeniu się takiej awarii;
  - d) zaktualizować dostarczone informacje, jeżeli w toku dalszego badania zostaną ujawnione dodatkowe fakty mogące zmienić informacje lub wnioski wyciągnięte na ich podstawie.
2. Państwa członkowskie nakładają na właściwe organy wymóg:
  - a) zadbania, aby podjęto wszelkie pilne, średnio- i długoterminowe środki, które mogą okazać się niezbędne;
  - b) zebrania w drodze inspekcji, badań i innych odpowiednich działań informacji niezbędnych do przeprowadzenia całościowych analiz aspektów poważnej awarii w zakresie techniki, organizacji i zarządzania;
  - c) podjęcia odpowiednich działań w celu zapewnienia zastosowania przez operatora niezbędnych środków zaradczych; oraz

- d) wydania zaleceń w sprawie przyszłych środków zaradczych.

Artykuł 16

Informacje przekazywane przez państwa członkowskie w następstwie poważnej awarii

1. Aby zapobiec poważnym awariom i złagodzić ich skutki, państwa członkowskie jak najszybciej powiadamiają Komisję o poważnych awariach mających miejsce na ich terytorium i spełniających kryteria wymienione w załączniku VI. Przekazują Komisji następujące informacje:
  - a) nazwę państwa członkowskiego, nazwę i adres organu odpowiedzialnego za sprawozdanie;
  - b) datę, godzinę i miejsce poważnej awarii wraz z pełną nazwą operatora i adresem zakładu, którego dotyczyła awaria;
  - c) krótki opis okoliczności awarii, w tym związanych z nią substancji niebezpiecznych, i jej bezpośrednich skutków dla zdrowia człowieka i dla środowiska naturalnego;
  - d) krótki opis podjętych środków stosowanych w sytuacji awaryjnej i bezpośrednich środków zapobiegawczych niezbędnych do tego, aby zapobiec powtórzeniu się takiej awarii.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wynikach swoich analiz i o swoich zaleceniach jak najszybciej, a najpóźniej w terminie jednego roku od dnia awarii za pośrednictwem bazy danych, o której mowa w art. 20 ust. 5.

Przekazanie przez państwo członkowskie informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, w terminie późniejszym może nastąpić wyłącznie w celu umożliwienia zakończenia toczącego się postępowania prawnego, na które mogłoby wpłynąć zgłoszenie tych informacji.
3. Komisja ustala wzór sprawozdania w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi. Stosują one wzór sprawozdania podczas przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2.
4. Państwa członkowskie przekazują Komisji nazwę i adres każdego organu, który może posiadać odpowiednie informacje dotyczące poważnych awarii i który może służyć radą właściwym organom innych państw członkowskich interweniującym w razie wystąpienia takiej awarii.

Artykuł 17

Właściwy organ

1. Bez uszczerbku dla zakresu odpowiedzialności operatora państwa członkowskie ustanawiają lub wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za

wykonanie obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie, a w razie konieczności organy wspierające właściwy organ lub właściwe organy na szczeblu technicznym. Państwa członkowskie, które ustanawiają lub wyznaczają więcej niż jeden właściwy organ, wyznaczają jeden właściwy organ, który ma być odpowiedzialny za koordynację procedur wykonywania ich obowiązków.

2. Komisja regularnie zwołuje posiedzenia forum złożonego z przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich. Właściwe organy i Komisja współpracują w zakresie działań wspierających wdrażanie niniejszej dyrektywy.
3. Na potrzeby niniejszej dyrektywy państwa członkowskie dbają, aby właściwe organy przyjmowały równoważne informacje przekazywane przez operatorów zgodnie z innym prawodawstwem Unii, które spełniają wymogi zawarte w niniejszej dyrektywie. W takich przypadkach właściwy organ zapewnia spełnianie wymogów zawartych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 18

Zakaz użytkowania

1. Państwa członkowskie zabraniają użytkowania lub wprowadzania do użytku zakładu, instalacji lub obiektu magazynowego, lub jakiegokolwiek ich części, jeżeli środki podjęte przez operatora w celu zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii są zdecydowanie niedostateczne.

Państwa członkowskie mogą zabronić użytkowania lub wprowadzania do użytku zakładu, instalacji lub obiektu magazynowego, lub jakiegokolwiek ich części, jeżeli operator w określonym czasie nie przedstawi zawiadomień, sprawozdań lub innych informacji wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają operatorom możliwość odwołania się od zakazu wydanego przez właściwy organ zgodnie z ust. 1 do właściwego organu określonego przepisami i procedurami krajowymi.

Artykuł 19

Inspekcje

1. Państwa członkowskie dbają, aby właściwe organy ustanowiły system inspekcji.
2. Inspekcje są adekwatne do rodzaju przedmiotowego zakładu. Nie są uzależnione od złożenia raportu bezpieczeństwa ani żadnego innego przedstawionego sprawozdania. Są wystarczające w odniesieniu do planowanego i systematycznego badania systemów wykorzystywanych w zakładzie bez względu na to, czy systemy te mają charakter techniczny, organizacyjny czy kierowniczy, aby zagwarantować w szczególności, że:
  - a) operator będzie mógł wykazać, że podjął odpowiednie środki, aby zapobiec poważnym awariom w związku z różnymi rodzajami działalności zakładu;

- b) operator będzie mógł wykazać, że dostarczył odpowiednie środki ograniczające skutki poważnych awarii zarówno na terenie zakładu, jak i poza nim;
  - c) dane i informacje zawarte w raporcie bezpieczeństwa lub każdym innym przedstawionym sprawozdaniu będą odpowiednio odzwierciedlać warunki panujące w zakładzie;
  - d) udostępniono publicznie informacje na mocy art. 13 ust. 1.
3. Państwa członkowskie dbają, aby wszystkie zakłady zostały objęte planem inspekcji na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym oraz zapewniają regularny przegląd, a w razie konieczności aktualizację, przedmiotowego planu.

Plan inspekcji zawiera następujące elementy:

- a) ogólną ocenę odpowiednich kwestii z zakresu bezpieczeństwa;
  - b) obszar geograficzny objęty planem inspekcji;
  - c) wykaz zakładów i instalacji objętych planem;
  - d) wykaz grup zakładów narażonych na ewentualny efekt domina na mocy art. 8, uwzględniając sąsiadujące zakłady nie objęte zakresem niniejszej dyrektywy;
  - e) wykaz zakładów, w których szczególne zagrożenia zewnętrzne lub źródła zagrożeń mogą zwiększyć ryzyko poważnej awarii lub jej skutki;
  - f) procedury rutynowych inspekcji, w tym programów takich inspekcji na mocy ust. 4;
  - g) procedury nierutynowych inspekcji na mocy ust. 6;
  - h) przepisy dotyczących współpracy między różnymi organami kontroli.
4. Na podstawie planów inspekcji, o których mowa w ust. 3, właściwy organ regularnie sporządza programy rutynowych inspekcji wszystkich zakładów, z uwzględnieniem częstotliwości wizyt na terenie zakładu dla różnych rodzajów zakładów.

Okres między dwiema wizytami na terenie zakładu jest uwarunkowany systematyczną oceną zagrożeń poważnymi awariami w przedmiotowych zakładach i nie przekracza jednego roku w przypadku zakładów dużego ryzyka oraz trzech lat w przypadku zakładów zwiększonego ryzyka. Jeżeli podczas inspekcji ustalono poważny przypadek niezgodności z niniejszą dyrektywą, dodatkowa wizyta na terenie zakładu jest przeprowadzana w ciągu sześciu miesięcy.

5. Systematyczna ocena zagrożeń opiera się co najmniej na następujących kryteriach:
- a) potencjalny i rzeczywisty wpływ zakładów na zdrowie człowieka i środowisko naturalne, uwzględniając zagrożenia poważnymi awariami, wrażliwość lokalnego środowiska naturalnego i zagrożenia awariami;
  - b) dokumentacja zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy;

- c) udział operatora w unijnym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009¹⁵.

W razie konieczności uwzględnia się również odpowiednie ustalenia z inspekcji w ramach prawodawstwa unijnego.

6. Nierutynowe inspekcje przeprowadza się możliwie jak najszybciej w celu zbadania poważnych zażaleń, poważnych awarii lub sytuacji bliskich awariom, wypadków i przypadków niezgodności.
7. W ciągu dwóch miesięcy po każdej wizycie właściwy organ powiadamia operatora o wnioskach z wizyty i wszystkich ustalonych koniecznych działaniach. Właściwy organ dba, aby operator podjął wszelkie niezbędne działania w rozsądnym terminie po otrzymaniu powiadomienia.
8. Na ile to możliwe, inspekcje są skoordynowane z inspekcjami prowadzonymi na mocy innych przepisów unijnych i w stosownych przypadkach z nimi łączone.
9. Państwa członkowskie zapewniają dostępność odpowiedniej liczby pracowników posiadających umiejętności i kwalifikacje niezbędne do skutecznego przeprowadzenia inspekcji. Państwa członkowskie zachęcają właściwe organy do zapewnienia mechanizmów i narzędzi do celów wymiany doświadczeń i gromadzenia wiedzy, a w razie konieczności do udziału w takich mechanizmach na szczeblu unijnym.
10. Państwa członkowskie dbają, aby operatorzy udzielili właściwym organom wszelkiej koniecznej pomocy, aby umożliwić im przeprowadzenie wizyt na terenie zakładu i zebranie informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków dla celów niniejszej dyrektywy, w szczególności aby umożliwić organowi pełną ocenę prawdopodobieństwa poważnej awarii i określenie zakresu ewentualnego zwiększonego prawdopodobieństwa lub nasilenia skutków poważnych awarii, przygotowanie zewnętrznego planu awaryjnych i uwzględnienie substancji, które w związku z ich fizyczną formą, szczególnymi warunkami lub lokalizacją, mogą wymagać dodatkowej uwagi.

Artykuł 20

System informacji i ich wymiana

1. Państwa członkowskie i Komisja wymieniają informacje związane z doświadczeniem nabytym w zakresie zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków. Informacje te dotyczą w szczególności sposobów funkcjonowania środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
2. Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie Komisji w formacie elektronicznym stale aktualizowanych informacji, o których mowa w załączniku V, lub ich streszczenia w przypadku informacji, o których mowa w części 2 załącznika V.

---

¹⁵ Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1.

3. Komisja tworzy i aktualizuje elektroniczną bazę danych zawierającą informacje dostarczone przez państwa członkowskie na mocy ust. 2.

Do dnia 1 stycznia 2015 r. Komisja ustanowi w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi zautomatyzowane systemy wymiany danych i format sprawozdania przeznaczony do przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie obejmujące trzyletni okres wdrażania niniejszej dyrektywy. Dostarczają również streszczenie informacji, o których mowa w ust. 2., w formacie elektronicznym, lub określają bazy danych, w których informacje te są dostępne.

Komisja co trzy lata udostępnia publicznie ogólne streszczenie tych sprawozdań w formacie elektronicznym.

5. Komisja tworzy i przechowuje do dyspozycji państw członkowskich bazę danych zawierającą w szczególności szczegółowe informacje na temat poważnych awarii, które miały miejsce na terytorium państw członkowskich, w celu:

- a) szybkiego rozpowszechnienia informacji przekazanych przez państwa członkowskie wśród właściwych organów, na mocy art. 16 ust. 1 i 2;
- b) przekazywania właściwym organom analiz przyczyn poważnych awarii oraz doświadczeń nabytych w wyniku takich awarii;
- c) przekazania właściwym organom informacji dotyczących środków zapobiegawczych;
- d) dostarczenia informacji o organizacjach udzielających porad lub istotnych informacji na temat występowania, zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii.

6. Baza danych zawiera co najmniej:

- a) informacje dostarczone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2;
- b) analizę przyczyn awarii;
- c) doświadczenia nabyte w wyniku awarii;
- d) informacje o środkach zapobiegawczych potrzebnych, by zapobiec powtarzaniu się awarii.

7. Komisja udostępnia społeczności bazy danych, o których mowa w ust. 3 i 5.

Artykuł 21

Poufność

1. W interesie zapewnienia przejrzystości państwa członkowskie dbają, aby właściwe organy miały obowiązek udostępnienia informacji otrzymanych na mocy niniejszej dyrektywy wszystkim osobom fizycznym i prawnym, które tego zażądata.
2. Wnioski o informacje złożone do właściwych organów zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą zostać odrzucone, gdy spełnione są warunki określone w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2003/4/WE.
3. Można odmówić dostępu do pełnych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. b) i c), otrzymanych przez właściwe organy, jeśli operator zażądał, aby nie udostępniać pewnych części raportu bezpieczeństwa lub wykazu substancji niebezpiecznych, ze względów określonych w art. 4 ust. 2 lit. b), d), e) lub f) dyrektywy 2003/4/WE.

Z tych samych względów właściwy organ może również postanowić, że niektóre części sprawozdania lub wykazu nie zostaną ujawnione. W takich przypadkach, po uzyskaniu zgodny właściwych organów, operator przedkłada organom i udostępnia społeczności zmienione sprawozdanie lub wykaz niezawierające tych części.

Artykuł 22

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

1. Państwa członkowskie dbają, aby członkowie zainteresowanej społeczności mieli możliwość ubiegania się, zgodnie z art. 6 dyrektywy 2003/4/WE, o kontrolę działań lub zaniechań właściwych organów w związku z wnioskiem o informacje na mocy art. 13 lub art. 21 ust. 1 niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie dbają, aby zgodnie z właściwym krajowym systemem prawnym członkowie zainteresowanej społeczności mieli dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym na mocy prawa w celu zakwestionowania materialnej lub proceduralnej legalności decyzji, działań lub zaniechań objętych art. 14, jeżeli:
  - a) mają w tym dostateczny interes;
  - b) utrzymują, że zostało naruszone prawo, w przypadku gdy administracyjne procedury prawne państwa członkowskiego wymagają tego jako warunku koniecznego.

Państwa członkowskie określają, na jakim etapie można kwestionować decyzje, działania lub zaniechania.

2. Państwa członkowskie określają, co oznacza dostateczny interes lub naruszenie prawa, w sposób spójny z celem udzielenia zainteresowanej społeczności szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. W tym celu interes wszelkich organizacji

pozarządowych promujących ochronę środowiska i spełniających wszelkie wymogi prawa krajowego uważa się za dostateczny do celów ust. 2 lit. a).

Organizacje, o których mowa w akapicie pierwszym, uważa się również za mające prawa, które można naruszyć, do celów ust. 2 lit. b).

3. Ust. 2 nie wyklucza możliwości wstępnej procedury odwoławczej przed organem administracyjnym oraz nie ma wpływu na wymóg wyczerpania administracyjnych procedur odwoławczych przed wszczęciem sądowych procedur odwoławczych, w przypadku gdy taki wymóg istnieje w prawie krajowym.
4. Procedury, o których mowa w ust. 1 i 2, są uczciwe, sprawiedliwe, przeprowadzane bez zbędnej zwłoki i nie są nadmiernie kosztowne. W stosownych przypadkach roszczenia są zabezpieczane w drodze nakazu sądowego.

Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie społeczności praktycznych informacji dotyczących dostępu do tych procedur.

Artykuł 23

Zmiana załączników

Nie naruszając przepisów art. 4, w celu dostosowania załączników I-VII do postępu technicznego, Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 24.

Artykuł 24

Wykonanie przekazania

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 i 23, powierza się Komisji na czas nieokreślony.
2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym jednocześnie Parlament Europejski i Radę.
3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określony w art. 25 i 26.

Artykuł 25

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień przewidziane w art. 24, może zostać odwołane w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.
2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza odwołać przekazanie uprawnień, informuje drugiego prawodawcę i

Komisję w odpowiednim czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby być przedmiotem odwołania oraz uzasadnienie tego odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona.. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 26

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy licząc od daty zawiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady okres ten jest przedłużany o miesiąc.
2. Jeśli po upływie tego okresu ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, zostaje on opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem przewidzianym w jego przepisach.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego okresu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

3. Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego podaje uzasadnienie.

Artykuł 27

Sankcje

Państwa członkowskie określają, jakie sankcje mają zastosowanie, gdy naruszone zostaną krajowe przepisy przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Najpóźniej do dnia 1 czerwca 2015 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach. a następnie niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 28

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31

maja 2015 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 czerwca 2015 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 29

Uchylenie

1. Dyrektywa 96/82/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2015 r.
2. Odniesienia do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VIII.

Artykuł 30

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 31

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Lista załączników

Załącznik I – Lista substancji niebezpiecznych

Załącznik II – Minimum danych i informacji, które należy uwzględnić w raporcie bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 9

Załącznik III – Informacje, o których mowa w art. 9, dotyczące systemu zarządzania i organizacji zakładu, mające na celu zapobieganie poważnym awariom

Załącznik IV – Dane i informacje, które należy uwzględnić w planach awaryjnych, o których mowa w art. 11

Załącznik V – Poszczególne informacje, które zostaną przekazane społeczności zgodnie z art. 13 ust.1 i ust. 2 lit. a)

Załącznik VI – Kryteria zgłaszania Komisji awarii zgodnie z art. 16 ust. 1

Załącznik VII – Kryteria wprowadzania odstępstw na mocy art. 4

Załącznik VIII – Tabela korelacji

ZAŁĄCZNIK I

Lista substancji niebezpiecznych

CZEŚĆ 1

Kategorie substancji i mieszanin

Część I Załącznika I obejmuje wszystkie substancje i mieszaniny mieszczące się w kategoriach zagrożeń wymienionych w kolumnie 1:

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie niebezpiecznych substancji i mieszanin	Ilości progowe (w tonach) substancji, o których mowa w art. 3 ust. 9, wiążące się z zastosowaniem	
	wymogów dotyczących zakładów zwiększonego ryzyka	wymogów dotyczących zakładów dużego ryzyka
Dział „H” – ZAGROŻENIA DLA ZDROWIA		
H1 OSTRO TOKSYCZNE, kategoria 1, wszystkie drogi narażenia	5	20
H1 OSTRO TOKSYCZNE - Kategoria 2 , wszystkie drogi narażenia - Kategoria 3 , naniesienie na skórę i droga pokarmowa (zob. uwaga 7)	50	200
H3 DZIAŁANIE TOKSYCZNE NA ORGANY DOCELOWE – NARAŻENIE JEDNORAZOWE Działanie toksyczne na narządy docelowe, kategoria 1	50	200
Dział „P” – ZAGROŻENIA FIZYCZNE		

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie niebezpiecznych substancji i mieszanin	Ilości progowe (w tonach) substancji, o których mowa w art. 3 ust. 9, wiążące się z zastosowaniem	
	wymogów dotyczących zakładów zwiększonego ryzyka	wymogów dotyczących zakładów dużego ryzyka
<p>P1a MATERIAŁY WYBUCHOWE (zob. uwaga 8)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Niestabilne materiały wybuchowe lub - Wybuchowe, podklasa 1.1., 1.2, 1.3, 1.5 lub 1.6, lub - Substancje lub mieszaniny o właściwościach wybuchowych określonych metodą opisaną w części A.14 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 440/2008 (zob. uwaga 8) i nienależące do klas zagrożenia, jakie wywołują nadtlenki organiczne lub substancje i mieszaniny samoreaktywne 	10	50
<p>P1b MATERIAŁY WYBUCHOWE (zobacz uwaga 8)</p> <p>Materiały wybuchowe, podklasa 1.4 (zob. uwaga 10)</p>	50	200
<p>P2 GAZY ŁATWOPALNE</p> <p>Gazy łatwopalne, kategoria 1 lub 2</p>	10	50
<p>P3a AEROZOLE ŁATWOPALNE (zob. uwaga 11.1)</p> <p>Aerozole „skrajnie łatwopalne” lub „łatwopalne”, zawierające gazy łatwopalne kategorii 1 lub 2 lub ciecze łatwopalne kategorii 1</p>	150	500
<p>P3b AEROZOLE ŁATWOPALNE (zob. uwaga 11.1)</p> <p>Aerozole „skrajnie łatwopalne” lub „łatwopalne”, niezawierające gazów łatwopalnych kategorii 1 lub 2 ani cieczy łatwopalnych kategorii 1 (zob. uwaga 11.2)</p>	5 000	50 000
<p>P4 GAZY UTLENIAJĄCE</p> <p>Gazy utleniające, kategoria 1</p>	50	200

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie niebezpiecznych substancji i mieszanin	Ilości progowe (w tonach) substancji, o których mowa w art. 3 ust. 9, wiążące się z zastosowaniem	
	wymogów dotyczących zakładów zwiększonego ryzyka	wymogów dotyczących zakładów dużego ryzyka
<p>P5a CIECZE ŁATWOPALNE</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ciecze łatwopalne, kategoria 1, lub - Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, utrzymywane w temperaturze powyżej ich temperatury wrzenia, lub - Pozostałe ciecze o temperaturze zapłonu $\leq 60^{\circ}\text{C}$, utrzymywane w temperaturze powyżej ich temperatury wrzenia (zob. uwaga 12) 	10	50
<p>P5b CIECZE ŁATWOPALNE</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, jeżeli szczególne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą stanowić zagrożenie poważnymi awariami, lub - Pozostałe ciecze o temperaturze zapłonu $\leq 60^{\circ}\text{C}$, jeżeli szczególne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą stanowić zagrożenie poważnymi awariami (zob. uwaga 12) 	50	200
<p>P5c CIECZE ŁATWOPALNE</p> <p>Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, nieobjęte P5a i P5b</p>	5 000	50 000
<p>P6a SUBSTANCJE I MIESZANINY SAMOREAKTYWNE oraz NADTLENKI ORGANICZNE</p> <p>Substancje i mieszaniny samoreaktywne, typ A lub B, lub nadtlarki organiczne, typ A lub B</p>	10	50
<p>P6b SUBSTANCJE I MIESZANINY SAMOREAKTYWNE oraz NADTLENKI ORGANICZNE</p> <p>Substancje i mieszaniny samoreaktywne, typ C, D, E lub F, lub nadtlarki organiczne, typ C, D, E lub F</p>	50	200

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie niebezpiecznych substancji i mieszanin	Ilości progowe (w tonach) substancji, o których mowa w art. 3 ust. 9, wiążące się z zastosowaniem	
	wymogów dotyczących zakładów zwiększonego ryzyka	wymogów dotyczących zakładów dużego ryzyka
P7 SUBSTANCJE STAŁE I CIEKŁE PIROFORYCZNE Substancje ciekłe piroforyczne, kategoria 1 Substancje stałe piroforyczne, kategoria 1	50	200
P8 SUBSTANCJE STAŁE I CIEKŁE UTLENIAJĄCE Substancje ciekłe utleniające, kategoria 1, 2 lub 3, lub Substancje stałe utleniające, kategoria 1, 2 lub 3	50	200
Dział „E” – ZAGROŻENIA DLA ŚRODOWISKA		
E1 Niebezpieczne dla środowiska wodnego w kategorii ostre 1 lub przewlekłe 1	100	200
E2 Niebezpieczne dla środowiska wodnego w kategorii przewlekłe 2	200	500
Dział „O” – POZOSTAŁE ZAGROŻENIA		
O1 Substancje lub mieszaniny ze zwrotem wskazującym rodzaj zagrożenia EUH014	100	500
O2 Substancje i mieszaniny, które w kontakcie z wodą wydzielają gazy łatwopalne, kategoria 1	100	500
O3 Substancje lub mieszaniny ze zwrotem wskazującym rodzaj zagrożenia EUH029	50	200

Część 2

Wskazane substancje

W przypadku, gdy jakaś substancja lub grupa substancji wyszczególnionych w części 2 należy również do którejś kategorii z części 1, należy zastosować ilości progowe określone w części 2.

Kolumna 1	Numer CAS ¹⁶	Kolumna 2	Kolumna 3
		Ilości progowe (w tonach) wiążące się z zastosowaniem	
Substancje niebezpieczne			
		wymogów dotyczących zakładów zwiększonego ryzyka	wymogów dotyczących zakładów dużego ryzyka
Azotan amonu (uwaga 13)	-	5000	10000
Azotan amonu (uwaga 14)	-	1250	5000
Azotan amonu (uwaga 15)	-	350	2500
Azotan amonu (uwaga 16)	-	10	50
Azotan potasu (uwaga 17)	-	5000	10000
Azotan potasu (uwaga 18)	-	1250	5000
Pięcioletek arsenu, kwas arsenowy (V) lub jego sole	1303-28-2	1	2
Trójtlenek arsenu, kwas arsenowy (III) lub jego sole	1327-53-3		0,1
Brom	7726-95-6	20	100
Chlor	7782-50-5	10	25
Związki niklu w formie wdychalnego pyłu: tlenek niklu, ditlenek niklu, siarczek niklu, disiarczek trinitru, tritlenek diniklu			1
Etylenoimina	151-56-4	10	20

¹⁶ Numer CAS jest zawarty wyłącznie do celów identyfikacji.

Fluor	7782-41-4	10	20
Formaldehyd (o stężeniu $\geq 90\%$)	50-00-0	5	50
Wodór	1333-74-0	5	50
Chlorowodór (gaz ciekły)	7647-01-0	25	250
Alkile ołowiu	-	5	50
Łatwopalne gazy ciekłe, kategoria 1 lub 2 wg CLP (w tym gaz płynny) i gaz ziemny	-	50	200
Etyln	74-86-2	5	50
Tlenek etylenu	75-21-8	5	50
Tlenek propylenu	75-56-9	5	50
Metanol	67-56-1	500	5000
4, 4-metylenobis (chloranilin-2) lub sole w formie sproszkowanej	101-14-4		0,01
Metylisocyanit	624-83-9		0,15
Tlen	7782-44-7	200	2000
Toluenodiizocyanian	584-84-9		
Toluenodiizocyanian	91-08-7	10	100
Tlenochlorek węgla (fosgen)	75-44-5	0,3	0,75
Arsyna (arsenowodór)	7784-42-1	0,2	1
Fosforowodór (trójwodorek fosforu)	7803-51-2	0,2	1
Dichlorek siarki	10545-99-0	1	1
Tritlenek siarki	7446-11-9	15	75
Polichlorodibenzofurany i polichlorodibenzodoksany (w tym TCDD), obliczone jako ekwiwalent TCDD (uwaga 19)	-		0,001

Następujące SUBSTANCJE- RAKOTWÓRCZE lub mieszanki zawierające następujące substancje rakotwórcze w stężeniach przekraczających 5 % wagowych:			
4-aminobifenyl lub jego sole, chlorek benzylidynu, benzydyna lub sole, Eter bis (chlorometylowy), eter chlorometylowo-metylowy, 1,2- dibromoetan, siarczan dietylu, siarczan dimetylu, chlorek etanokarbamolowy, 1,2-dibromo-3-chloropropan, 1,2- dimetylohydrazyna, dimetylonitrozamina, triamid hexametylofosforowy, hydrazyna, 2- naftyloamina lub sole, 4-nitrodifenyl i 1,3 propanosulton		0,5	2
Produkty ropopochodne a) benzyny i benzyny ciężkie, b) nafty (w tym paliwo do silników odrzutowych), c) oleje napędowe (w tym paliwo do silników wysokoprężnych, oleje opałowe i mieszaniny olejów napędowych) d) ciężki olej opałowy		2500	25000
Amoniak bezwodny	7664-41-7	50	200
Trifluorek boru	7637-07-2	5	20
Siarkowodór	7783-06-4	5	20

CZĘŚĆ 3

Substancje i mieszaniny wykluczone z niniejszej dyrektywy na mocy art. 2 ust. 2 lit. h) i art. 4 ust. 1

Nazwa substancji/mieszaniny	Numer CAS	Ilość (w odpowiednich przypadkach)	Inne warunki (w odpowiednich przypadkach)

UWAGI DO ZAŁĄCZNIKA I

1. Substancje i mieszaniny zostały sklasyfikowane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008¹⁷.

2. Mieszaniny są traktowane tak samo jak czyste substancje, jeśli ich stężenie mieści się w granicach ustalonych zgodnie z ich właściwościami w ramach właściwej dyrektywy podanej w uwadze 1, lub zgodnie z ich ostatnim dostosowaniem do postępu technicznego, chyba że wyraźnie określono ich skład procentowy lub inną konkretną charakterystykę.

3. Ustanowione poniżej ilości progowe odnoszą się do każdego zakładu.

Ilości, które należy brać pod uwagę w celu zastosowania odpowiednich artykułów, to maksymalne ilości występujące lub mogące wystąpić jednocześnie w dowolnym momencie. Do celów obliczania całkowitej występującej ilości pod uwagę nie będą brane substancje niebezpieczne występujące w zakładzie wyłącznie w ilości nie większej niż 2 % odpowiedniej ilości progowej, jeśli ich umiejscowienie w zakładzie jest takie, że nigdzie indziej na terenie zakładu nie może doprowadzić poważnych awarii.

4. W stosownych przypadkach mają zastosowanie następujące zasady regulujące łączenie niebezpiecznych substancji lub kategorii niebezpiecznych substancji:

W przypadku zakładu, w którym nie ma żadnych poszczególnych substancji lub mieszanin w ilościach przekraczających lub równych odnośnym wielkościom progowym, w celu ustalenia, czy zakład jest objęty odnośnymi wymogami niniejszej dyrektywy, stosowana będzie poniższa zasada.

Niniejszą dyrektywę stosuje się, jeśli suma

$$q_1/Q_{U1} + q_2/Q_{U2} + q_3/Q_{U3} + q_4/Q_{U4} + q_5/Q_{U5} + \dots \text{ jest większa lub równa 1,}$$

gdzie q_x = ilość substancji niebezpiecznej x (lub kategoria substancji niebezpiecznych) objęta zakresem części 1 lub 2 niniejszego załącznika,

a Q_{UX} = odpowiednia ilość progowa dla substancji lub kategorii z kolumny 3 w części 1 lub 2.

Niniejszą dyrektywę stosuje się, z wyjątkiem art. 9, 11 i 13, jeżeli suma

$$q_1/Q_{L1} + q_2/Q_{L2} + q_3/Q_{L3} + q_4/Q_{L4} + q_5/Q_{L5} + \dots \text{ jest większa lub równa 1,}$$

gdzie q_x = ilość substancji niebezpiecznej x (lub kategoria substancji niebezpiecznych) objęta zakresem części 1 lub 2 niniejszego załącznika,

a Q_{LX} = odnośna ilość progowa dla substancji lub kategorii z kolumny 2 w części 1 lub 2.

---

¹⁷ Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

Niniejszą zasadę stosuje się do oceny ogólnych zagrożeń poważnymi awariami opisanych w trzech powyższych działach: zagrożenia dla zdrowia, zagrożenia fizyczne i zagrożenia dla środowiska. Dlatego musi być stosowana trzykrotnie:

a) przy łączeniu substancji i mieszanin wskazanych w części 2 i sklasyfikowanych jako ostro toksyczne kategorii 1, 2 lub 3, razem z substancjami i mieszaninami objętymi działem H; H1 – H3.

b) przy łączeniu substancji i mieszanin wskazanych w części 2 i sklasyfikowanych jako materiały wybuchowe, gazy łatwopalne, aerozole łatwopalne, gazy utleniające, ciecze łatwopalne, substancje i mieszaniny samoreaktywne, nadtlenki organiczne, substancje ciekłe piroforyczne, substancje stałe i ciekłe utleniające, razem z substancjami i mieszaninami objętymi działem P: P1 – P8.

c) przy łączeniu substancji i mieszanin wskazanych w części 2 i sklasyfikowanych jako niebezpieczne dla środowiska wodnego, ostre kategorii 1, przewlekłe kategorii 1 lub przewlekłe kategorii 2, razem z substancjami i mieszaninami objętymi działem E; E1 i E2

Właściwe przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie, jeżeli którakolwiek z sum uzyskanych w drodze określonej w lit. a), b) lub c) jest większa lub równa 1.

5. W przypadku substancji i mieszanin, które nie są objęte załącznikiem I, w tym odpadów, lecz które jednak znajdują się lub mogą znaleźć się w zakładzie oraz które w warunkach panujących w zakładzie posiadają lub mogą posiadać równoważne właściwości pod względem możliwości wywołania poważnych awarii, państwa członkowskie tymczasowo przypisują je do najbardziej analogicznej kategorii/wskazanej substancji Seveso (w oczekiwaniu na decyzję na mocy z art. 4 ust. 5 niniejszej dyrektywy).

6. W przypadku substancji i mieszanin, których właściwości mogą zostać zaklasyfikowane do większej liczby kategorii niż jedna, do celów niniejszej dyrektywy stosowana będzie najniższa wartość progowa. Jednakże w celu zastosowania zasady zawartej w uwadze 4 stosowana wartość progowa jest zawsze wartością progową odpowiadającą przedmiotowej klasyfikacji.

7. W przypadku substancji i mieszanin należących do klasy zagrożeń H2 OSTRO TOKSYCZNE, Kategoria 3, nanoszenie na skórę i droga pokarmowa, dla których nie są dostępne dane dotyczące tych dróg, należy wykonać ekstrapolację na podstawie podejścia określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (w szczególności pkt 3.1.3.6.2.1 lit. a) oraz tabela 3.1.2 w załączniku I) i w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (w szczególności załącznik I, sekcja 5.2 (oszacowanie narażenia) oraz związanych wytycznych dostępnych na stronie internetowej http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/clp_en.pdf (od s. 204).

8. Kategoria zagrożeń „materiały wybuchowe” obejmuje wyroby wybuchowe (zob. pkt 2.1 załącznika I do rozporządzenia CLP). Jeśli znana jest ilość substancji lub mieszaniny wybuchowej zawartej w wyrobie, ilość ta powinna zostać uwzględniona do celów niniejszej dyrektywy. Jeśli ilość substancji lub mieszaniny wybuchowej zawartej w wyrobie jest nieznana, do celów niniejszej dyrektywy cały wyrób traktuje się jako wybuchowy.

9. Badanie właściwości wybuchowych substancji i mieszanin jest niezbędne tylko w przypadku, gdy procedura przesiewowa zgodna z aneksem 6 (część 3)¹⁸ Podręcznika badań i kryteriów ONZ pozwala zidentyfikować substancję/mieszaninę jako substancję/mieszaninę o potencjalnych właściwościach wybuchowych.

10. Jeśli substancje i mieszaniny wybuchowe z podklasy 1.4 są rozpakowywane lub przepakowywane, przypisuje się je do pozycji P3, chyba że wykaże się, że zagrożenie nadal odpowiada podklasie 1.4, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008.

11.1. Aerozole łatwopalne są klasyfikowane zgodnie z dyrektywą w sprawie dozowników aerozoli 75/324/EWG¹⁹. Aerozole „skrajnie łatwopalne” i „łatwopalne” z dyrektywy 75/324/EWG odpowiadają łatwopalnym aerozolom odpowiednio kategorii 1 lub 2 z rozporządzenia (WE) nr 1272/2008.

11.2. Aby zastosować tę pozycję, należy udokumentować, że dozownik aerozolu nie zawiera łatwopalnego gazu kategorii 1 lub 2 ani łatwopalnej cieczy kategorii 1.

12. Zgodnie z pkt 2.6.4.5 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 ciecze o temperaturze zapłonu przekraczającej 35 °C nie muszą być klasyfikowane w kategorii 3, jeśli nie podtrzymują palenia. Nie ma to jednak zastosowania w warunkach podwyższonej temperatury lub ciśnienia, w związku z tym takie ciecze są włączone do tej pozycji.

13. Azotan amonu (5000/10000): nawozy zdolne do samopodtrzymującego się rozkładu

Niniejsza uwaga ma zastosowanie do nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonu (nawozy sztuczne złożone zawierają azotan amonu z fosforanem lub potażem), zdolnych do samopodtrzymującego się rozkładu zgodnie z testem nieckowym określonym w ramach ONZ (zob. Zalecenia ONZ dotyczące transportu towarów niebezpiecznych: Podręcznik badań i kryteriów część III pkt 38.2) i w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu wynosi:

- od 15,75 %²⁰ do 24,5 %²¹ wagowych, a substancje palne/organiczne lub spełniające wymogi załącznika III pkt 2 do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady²² nie przekraczają łącznie 0,4 %;
- 15,75 % wagowych lub mniej oraz obejmuje nieograniczoną ilość substancji palnych.

14. Azotan amonu (1 250/5 000): stosowany jako nawóz

Ma to zastosowanie do prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu oraz do złożonych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu, które spełniają wymogi pkt 2 załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu:

---

¹⁸ Więcej wytycznych w zakresie odstępiania od badania można znaleźć w pkt A.14 opisu metody – zob. rozporządzenie (WE) nr 440/2008 z dnia 30 maja 2008 r. ustalające metody badań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 142 z 31.5.2008, s. 1).

¹⁹ Dz.U. L 147 z 9.6.1975, s. 40.

²⁰ 15,75 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 45 % azotanu amonu.

²¹ 24,5 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 70 % azotanu amonu.

²² Dz.U. L 304 z 21.11.2003, s. 1.

- przekracza 24,5 % wagowych, z wyjątkiem mieszanin prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu z dolomit, kamieniem wapiennym lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %;
- przekracza 15,75 % wagowych w mieszaninach azotanu amonu i siarczanu (VI) amonu;
- przekracza 28 %²³ wagowych, dla mieszanin prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu z dolomit, kamieniem wapiennym lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %.

15. Azotan amonu (350/2 500): techniczny

Ma to zastosowanie do azotanu amonu i mieszanek azotanu amonu, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu wynosi:

- od 24,5 % do 28 % wagowych i które nie zawierają więcej niż 0,4 % substancji palnych;
- ponad 28 % wagowych i które nie zawierają więcej niż 0,2 % substancji palnych.

Ma to również zastosowanie do wodnych roztworów azotanu amonu, w których stężenie azotanu amonu przekracza 80 % wagowych.

16. Azotan amonu (10/50): materiał „poza specyfikacją” i nawozy nieprzechodzące testu detonacji

Ma to zastosowanie do:

- materiału odrzuconego w procesie produkcyjnym oraz do azotanu amonu i mieszanin azotanu amonu, prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu i nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonu, o których mowa w uwagach 2 i 3, które są lub zostały zwrócone przez końcowego użytkownika producentowi, przekazane do czasowego składowania lub do zakładu przetwórczego w celu przetworzenia, recyklingu lub obróbki do celów bezpiecznego użytkowania, ponieważ nie są już one zgodne ze specyfikacjami w uwagach 2 i 3;
- nawozów, o których mowa w uwadze 1 tiret pierwsze i w uwadze 2, niespełniających wymogów pkt 2 załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003.

17. Azotan potasu (5 000/10 000):

Ma to zastosowanie do tych nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie potasu (w postaci bryłek/granulatu), które mają takie same niebezpieczne właściwości jak czysty azotan potasu.

18. Azotan potasu (1250/5000)

---

²³ 28 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 80 % azotanu amonu.

Ma to zastosowanie do tych nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie potasu (w postaci kryształów), które mają takie same niebezpieczne właściwości jak czysty azotan potasu.

19. Polichlorodibenzofurany i polichlorodibenzodiodksany

Ilości polichlorodibenzofuranów i polichlorodibenzodiodksanów są określane przy użyciu następujących współczynników:

TEF – WHO 2005			
2,3,7,8-TCDD	1	2,3,7,8-TCDF	0,1
1,2,3,7,8-PeCDD	1	2,3,4,7,8-PeCDF	0,3
		1,2,3,7,8-PeCDF	0,03
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1		
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1
		1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1
OCDD	0,0003	1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01
		1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01
		OCDF	0,0003
(T = tetra, P = penta, Hx = hexa, Hp = hepta, O = octa)			
Odniesienie – Van den Berg et al: The 2005 World Health Organization Re-evaluation of Human and Mammalian Toxic Equivalency Factors for Dioxins and Dioxin-like Compounds			

ZAŁĄCZNIK II

MINIMUM DANYCH I INFORMACJI, KTÓRE NALEŻY UWZGLĘDNIĆ W RAPORCIE BEZPIECZEŃSTWA, O KTÓRYM MOWA W ART. 9

1. Informacje dotyczące systemu zarządzania i organizacji zakładu mające na celu zapobieganie poważnym awariom

Informacje te obejmować będą elementy zawarte w załączniku III.
2. Przedstawienie środowiska zakładu
  - a) opis terenu i jego środowiska, z uwzględnieniem położenia geograficznego, warunków meteorologicznych, geologicznych, hydrograficznych i w razie potrzeby, jego historii;
  - b) identyfikacja instalacji oraz innej działalności zakładu, które mogą stanowić zagrożenia poważnymi awariami;
  - c) identyfikacja sąsiednich zakładów oraz innych terenów, obszarów i inwestycji, które mogłyby zwiększyć zagrożenie poważną awarią/efektem domina lub ich skutki;
  - d) opis obszarów, na których może wystąpić poważna awaria.
3. Opis instalacji
  - a) opis głównych czynności i produktów części tych zakładów, które są istotne z punktu widzenia bezpieczeństwa, źródeł zagrożeń poważnymi awariami i warunków, w jakich może zaistnieć poważna awaria wraz z opisem proponowanych środków zapobiegawczych;
  - b) opis procesów, w szczególności metod działania;
  - c) opis niebezpiecznych substancji:
    - (i) spis niebezpiecznych substancji, z uwzględnieniem:
      - identyfikacji niebezpiecznych substancji: nazwa chemiczna, numer CAS, nazwa według nomenklatury IUPAC,
      - maksymalnej ilości występujących lub mogących się wystąpić substancji niebezpiecznych;
    - (ii) właściwości fizyczne, chemiczne i toksykologiczne oraz wskazanie zagrożeń bezpośrednich lub o opóźnionych skutkach dla zdrowia człowieka i środowiska;
    - (iii) zachowanie chemiczne i fizyczne w normalnych warunkach użytkowania lub w warunkach, w których można przewidzieć awarie.
4. Identyfikacja i analiza zagrożeń awariami oraz metody zapobiegawcze

a) szczegółowy opis scenariuszy poważnych awarii, które mogą się zdarzyć, oraz ich prawdopodobieństwo, lub warunki, w jakich takie awarie mogą się zdarzyć, wraz ze streszczeniem przypadków mogących przyczynić się do rozpoczęcia każdego scenariusza, bez względu na to, czy przyczyny będą tkwić wewnątrz czy na zewnątrz instalacji; w tym w szczególności

- (i) operacyjne źródła zagrożeń;
- (ii) zewnętrzne zagrożenia i źródła zagrożeń będące następstwem efektów domina i z innych obiektów, obszarów i inwestycji, które mogą zwiększyć zagrożenie poważną awarią lub jego skutki;
- (iii) zagrożenia dla środowiska i źródła zagrożeń, na przykład trzęsienia ziemi i powódzie;

b) ocena zasięgu i skali skutków zidentyfikowanych poważnych awarii, w tym mapy, obrazy lub, stosownie do potrzeb, równoważne opisy ukazujące obszary, które mogą zostać dotknięte takimi awariami mogącymi powstać w zakładzie z zastrzeżeniem przepisów art. 13 ust. 2 lit. b) i art. 21;

c) przegląd wcześniejszych awarii i zdarzeń z takimi samymi wykorzystywanymi substancjami i procesami, uwzględnienie zdobytych w związku z nimi doświadczeń i wyraźne odniesienie do konkretnych działań podjętych w celu zapobiegania takim awariom;

d) opis parametrów technicznych i sprzętu użytego do celów bezpieczeństwa instalacji.

5. Środki ochrony i interwencji ograniczające skutki awarii

a) opis urządzeń zainstalowanych w zakładzie przemysłowym w celu ograniczenia skutków poważnej awarii dla zdrowia człowieka i środowiska, w tym na przykład systemy wykrywające/zabezpieczające, urządzenia techniczne do ograniczania rozmiarów przypadkowych emisji (w tym rozpylacz do wody; paroizolacja, awaryjne łapacze kropeł lub naczynia zbiorcze, zawory odcinające; systemy utrzymujące atmosferę obojętną; zbiorniki wody użytej do gaszenia pożaru);

b) organizacja stanów pogotowia i środków interwencyjnych;

c) opis wewnętrznych lub zewnętrznych zasobów możliwych do zmobilizowania;

d) streszczenie elementów opisanych w pkt. a), b) i c) powyżej, niezbędnych do sporządzenia wewnętrznych planów awaryjnych, przygotowanych zgodnie z art. 11.

ZAŁĄCZNIK III

INFORMACJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 9, DOTYCZĄCE SYSTEMU ZARZĄDZANIA I ORGANIZACJI ZAKŁADU, MAJĄCE NA CELU ZAPOBIEGANIE POWAŻNYM AWARIOM

Mając na celu wdrożenie opracowanego przez operatora systemu zarządzania bezpieczeństwem, uwzględniane są następujące elementy:

a) system zarządzania bezpieczeństwem jest proporcjonalny do zagrożeń, działalności przemysłowej i złożoności organizacji w zakładzie i jest oparty na ocenie ryzyka. Powinien obejmować tę część ogólnego systemu zarządzania, która z kolei obejmuje strukturę organizacyjną, zakres odpowiedzialności, praktyki, procedury, procesy i zasoby konieczne do określenia oraz wprowadzenia w życie polityki zapobiegania poważnym awariom. Uwzględnia się inne istniejące systemy zarządzania, w tym ISO, OSHAS, EMAS.

b) system zarządzania bezpieczeństwem uwzględnia następujące kwestie:

(i) organizację i personel - rola i obowiązki personelu uczestniczącego w zarządzaniu poważnymi zagrożeniami na wszystkich poziomach organizacji. Identyfikacja potrzeb szkoleniowych takiego personelu oraz zapewnienie szkoleń w tym zakresie. Zaangażowanie pracowników i podwykonawców pracujących w zakładzie;

(ii) określenie oraz ocena poważnych zagrożeń — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej identyfikacji poważnych zagrożeń wynikających z prawidłowego i nieprawidłowego działania oraz ocena ich prawdopodobieństwa i skali;

(iii) kontrola operacyjna — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur oraz instrukcji bezpiecznego funkcjonowania, z uwzględnieniem utrzymania danego zakładu przemysłowego, procesów, urządzeń, zarządzania alarmami oraz tymczasowych przerw w funkcjonowaniu;

(iv) zarządzanie zmianami — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur dotyczących planowanych zmian w instalacjach, procesach lub magazynach lub ich nowych projektów;

(v) kultura bezpieczeństwa – środki oceny i podwyższania kultury bezpieczeństwa;

(vi) planowanie awaryjne – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur identyfikacji przewidywalnych awarii w drodze systematycznej analizy, przygotowania, sprawdzenia i przeglądu planów awaryjnych mających na celu szybką reakcję na sytuacje awaryjne oraz zapewnienie odpowiedniego szkolenia przedmiotowym pracownikom. Szkolenie takie należy zapewnić całemu personelowi pracującemu w zakładzie z uwzględnieniem właściwych podwykonawców;

(vii) kontrolowanie wykonywania zadań — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur stałej oceny zgodności z wytycznymi ustalonymi w przyjętej przez operatora polityce zapobiegania poważnym awariom i systemie zarządzania bezpieczeństwem oraz mechanizmów badania i podejmowania działań naprawczych w przypadku braku zgodności. Procedury te obejmują przyjęty przez operatorów system zgłaszania poważnych awarii, sytuacji bliskich awariom, szczególnie związanych z zaniedbaniem środków ochronnych, oraz badanie ich i uzupełnianie w oparciu o zdobyte doświadczenia. Procedury mogłyby również obejmować wskaźniki

wykonania zadań, takie jak wskaźniki efektywności systemu bezpieczeństwa i inne właściwe wskaźniki;

(viii) kontrola i przegląd — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej okresowej oceny polityki zapobiegania poważnym awariom oraz skuteczności i przydatności systemu zarządzania bezpieczeństwem; udokumentowany przegląd dotyczący efektywności wspomnianej polityki i systemu zarządzania bezpieczeństwem oraz ich aktualizacji przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla, w tym uwzględnienie i wdrożenie niezbędnych zmian określonych w audycie.

ZAŁĄCZNIK IV

DANE I INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY UWZGLĘDNIĆ W PLANACH AWARYJNYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 11

1. Wewnętrzne plany awaryjne

Nazwiska lub stanowiska osób upoważnionych do wprowadzania w życie procedur bezpieczeństwa oraz osób odpowiedzialnych za działania ograniczające ryzyko na miejscu oraz koordynujących takie działania.

- a) Nazwisko lub stanowisko osoby odpowiedzialnej za łączność z organami odpowiedzialnymi za zewnętrzne plany awaryjne.
- b) W odniesieniu do przewidywalnych warunków lub zdarzeń, które mogą odegrać znaczącą rolę w wywołaniu poważnych awarii, opis działań, jakie powinny być podjęte w celu kontroli warunków lub wydarzeń oraz ograniczenia ich skutków, wraz z opisem sprzętu bezpieczeństwa oraz dostępnych zasobów.
- c) Mechanizmy w zakresie ograniczenia ryzyka osób znajdujących się na miejscu, w tym sposób ostrzegania oraz działania, jakie osoby ostrzeżone mają podjąć.
- d) Ustalenia w zakresie wczesnego ostrzegania o awariach organów odpowiedzialnych za wprowadzanie w życie zewnętrznych planów awaryjnych, rodzaj informacji, które należy uwzględnić we wczesnych ostrzeżeniach oraz mechanizmy udzielania bardziej szczegółowych informacji w miarę ich gromadzenia.
- e) Ustalenia w zakresie udzielania pomocy podczas działań ograniczających ryzyko poza terenem zakładu.

2. Zewnętrzne plany awaryjne

- a) Nazwiska lub stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur bezpieczeństwa oraz osób upoważnionych do kierowania działaniami poza terenem zakładu i ich koordynacji.
- b) Mechanizmy w zakresie przyjmowania wczesnych ostrzeżeń o awariach oraz procedury alarmowe i wzywania pomocy.
- c) Mechanizmy w zakresie koordynacji środków niezbędnych do wdrożenia zewnętrznych planów awaryjnych.
- d) Mechanizmy w zakresie udzielania pomocy podczas przeprowadzania działań ograniczające ryzyko na terenie zakładu.
- e) Mechanizmy w zakresie działań ograniczających ryzyko poza terenem zakładu, w tym reakcje na scenariusze poważnych awarii określone w raporcie bezpieczeństwa, w tym także tych, które mają wpływ na środowisko.
- f) Mechanizmy w zakresie informowania społeczności i okolicznych zakładów, zgodnie z art. 8, na temat awarii oraz sposobu zachowywania się w czasie awarii.

- g) Mechanizmy w zakresie informowania służb ratowniczych innych państw członkowskich w razie poważnej awarii z ewentualnymi transgranicznymi skutkami.

ZAŁĄCZNIK V

INFORMACJE PRZEKAZYWANE SPOŁECZNOŚCI ZGODNIE Z ART. 13 UST.1 I UST. 2 LIT. a)

Część 1

W odniesieniu do wszystkich zakładów objętych niniejszą dyrektywą

1. Nazwisko lub nazwa handlowa operatora oraz pełny adres przedmiotowego zakładu.
2. Potwierdzenie, że zakład podlega przepisom wykonawczym lub administracyjnym wdrażającym niniejszą dyrektywę oraz że właściwe organy otrzymały zawiadomienie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, lub raport bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 9 ust. 1.
3. Proste objaśnienie działania lub działań podjętych w zakładzie.
4. Powszechne nazwy lub, w przypadku niebezpiecznych substancji objętych częścią 1 załącznika I – nazwy rodzajowe lub klasyfikacja zagrożeń w przypadku substancji i mieszanin występujących w zakładzie mogących spowodować poważną awarię z podaniem ich podstawowych niebezpiecznych cech.
5. Ogólne informacje dotyczące charakteru zagrożeń poważnymi awariami, z uwzględnieniem ich potencjalnych skutków dla ludności i środowiska określonych w polityce zapobiegania poważnym awariom lub w raporcie bezpieczeństwa.
6. Zbiorcze szczegółowe informacje z inspekcji przeprowadzonych na mocy art. 19 i główne ustalenia dokonane na podstawie wniosków z ostatniej inspekcji wraz z odniesieniem lub adresem do odnośnego planu inspekcji.
7. Szczegółowe informacje dotyczące możliwości uzyskania dalszych istotnych informacji, z uwzględnieniem wymogów art. 21 dotyczącego poufności.

Część 2

W odniesieniu do zakładów dużego ryzyka, poza informacjami, o których mowa w części 1 niniejszego załącznika:

1. Zbiorcze szczegółowe informacje dotyczące głównych rodzajów scenariuszy poważnych awarii i głównych rodzajów zdarzeń, które mogą odegrać rolę w urzeczywistnieniu każdego z tych scenariuszy.
2. Odpowiednie informacje dotyczące sposobów ostrzegania i informowania ludności zagrożonej w razie poważnej awarii.
3. Odpowiednie informacje dotyczące działań, które zagrożona ludność powinna podjąć, oraz jej zachowania w razie poważnej awarii.
4. Potwierdzenie wymogu dokonania odpowiednich ustaleń przez operatora na terenie zakładu, w szczególności łączności ze służbami ratowniczymi w celu uporania się z poważnymi awariami oraz zminimalizowania ich skutków.

5. Odpowiednie informacje pochodzące z zewnętrznego planu awaryjnego sporządzonego w celu zwalczania wszelkich skutków awarii poza terenem zakładu. Powinny one obejmować zalecenia stosowania się do wszelkich instrukcji oraz wniosków służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo w czasie awarii.
6. W stosownych przypadkach wskazanie, czy zakład znajduje się blisko terytorium innego państwa członkowskiego z możliwością wystąpienia poważnej awarii o skutkach transgranicznych w ramach Konwencji EKG ONZ w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych.

ZAŁĄCZNIK VI

KRYTERIA ZGŁASZANIA KOMISJI AWARII ZGODNIE Z ART. 16 UST. 1

I. Każdą awarię, która podlega pkt 1 lub która ma co najmniej jeden ze skutków opisanych w pkt 2, 3, 4 i 5, należy zgłosić Komisji.

1. Substancje związane z awarią

Każdy pożar czy przypadkowe uwolnienie substancji niebezpiecznej, w którym ma udział co najmniej 1 % ilości progowej określonej w kolumnie 3 załącznika I.

2. obrażenia doznane przez osoby i szkody majątkowe

Awaria bezpośrednio związana z występowaniem niebezpiecznych substancji i powodująca jeden z poniższych skutków:

- a) śmierć;
- b) obrażenia doznane przez sześć osób na terenie zakładu oraz ich hospitalizacja przez co najmniej 24 godziny;
- c) hospitalizacja jednej osoby poza terenem zakładu przez co najmniej 24 godziny,
- d) uszkodzenie budynków mieszkalnych poza terenem zakładu, które na skutek awarii nie będą się nadawały do użytku;
- e) ewakuacja lub ograniczenie możliwości ruchu osób przez ponad 2 godziny (osoby x godziny): wartość — co najmniej 500;
- f) przerwa w dostawie wody pitnej, energii elektrycznej, gazu lub w łączności telefonicznej przez co najmniej 2 godziny (osoby × godziny): wartość — co najmniej 1000.

3. Bezpośrednie szkody dla środowiska naturalnego

- a) stałe lub długotrwałe szkody dla środowiska lądowego:
  - (i) obszaru prawnie chronionego środowiska naturalnego lub rezerwatu przyrody o powierzchni 0,5 hektara lub większej,
  - (ii) obszaru bardziej rozległego siedliska, w tym gruntów użytkowanych rolniczo, o powierzchni 10 hektarów lub większej;
- b) znaczne lub długotrwałe zanieczyszczenie siedlisk słodkowodnych lub morskich:
  - (i) rzeki lub kanału na odcinku 10 km lub większym,
  - (ii) obszaru jeziora lub stawu o powierzchni 1 ha lub większej,
  - (iii) obszaru delty o powierzchni 2 ha lub większej,

- (iv) obszaru wybrzeża lub otwartego morza o powierzchni 2 ha lub większej;
- c) znaczne zanieczyszczenie warstwy wodonośnej lub wód podziemnych:
  - (i) na obszarze o powierzchni 1 ha lub większej.

4. Szkody majątkowe

- a) szkody majątkowe w zakładzie: co najmniej 2 mln EUR;
- b) szkody majątkowe poza terenem zakładu: co najmniej 0,5 mln EUR.

5. Zniszczenia o zasięgu transgranicznym

Każda awaria bezpośrednio związana z niebezpiecznymi substancjami, której skutki są odczuwalne poza terytorium odnośnego państwa członkowskiego.

II. Awarie lub sytuacje bliskie awariom, które państwa członkowskie uznają za szczególnie interesujące z technicznego punktu widzenia w kontekście zapobiegania niebezpiecznym awariom oraz ograniczania ich skutków, które nie spełniają podanych powyżej kryteriów ilościowych, należy zgłaszać Komisji.

ZAŁĄCZNIK VII

KRYTERIA WPROWADZANIA ODSTĘPSTW NA MOCY ART. 4

ZAŁĄCZNIK VIII

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1 akapit pierwszy	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 1 akapit drugi	art. 3 ust. 11
art. 2 ust. 2	---
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 7
art. 3 ust. 3	art. 3 ust. 8
art. 3 ust. 4	art. 3 ust. 9
art. 3 ust. 5	art. 3 ust. 12
art. 3 ust. 6	art. 3 ust. 13
art. 3 ust. 7	art. 3 ust. 14
art. 3 ust. 8	art. 3 ust. 15
---	art. 2 ust. 2–6, 10–11 i 16–18
art. 4	art. 2 ust. 2 lit. a)–g)
---	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6 ust. 1	art. 6 ust. 2
art. 6 ust. 2 lit. a)–g)	art. 6 ust. 1 lit. a)–g)
---	art. 6 ust. 1 lit. h)
art. 6 ust. 3	art. 6 ust. 3
art. 6 ust. 4	art. 6 ust. 4
---	art. 6 ust. 5

art. 7 ust. 1	art. 7 ust. 1
---	art. 7 ust. 2 lit. a)–b)
art. 7 ust. 1a	art. 7 ust. 2 lit. c)
art. 7 ust. 2	---
art. 7 ust. 3	---
---	art. 7 ust. 3
---	art. 7 ust. 4
art. 8	art. 8
art. 9 ust. 1	art. 9 ust. 1
art., 9 ust. 2 akapit pierwszy	art. 9 ust. 2
art. 9 ust. 2 akapit drugi	---
art. 9 ust. 3	art. 9 ust. 3
art. 9 ust. 4	art. 9 ust. 6
art. 9 ust. 5	art. 9 ust. 5
art. 9 ust. 6	---
---	art. 9 ust. 4 i 7
art. 10	art. 10
art. 11 ust. 1 lit. a)–b)	art. 11 ust. 1 lit. a)–b) oraz art. 11 ust. 2
art. 11 ust. 1 lit. c)	art. 11 ust. 1 lit. c)
art. 11 ust. 2	art. 11 ust. 3
art. 11 ust. 3	art. 11 ust. 4
art.11 ust. 4	art. 11 ust. 5 akapit pierwszy
art. 11 ust. 4a	art. 11 ust. 5 akapit drugi
art. 11 ust. 5	art. 11 ust. 6
art. 11 ust. 6	art. 11 ust. 7
art. 12 ust. 1 akapit pierwszy	art. 12 ust. 1

art. 12 ust. 1 akapit drugi	art. 12 ust. 2
art. 12 ust. 1a	---
art. 12 ust. 2	art. 12 ust. 3
---	art. 12 ust. 4
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy	art. 13 ust. 2 akapit pierwszy litera a) i akapit drugi
art. 13 ust. 1 akapit drugi zdanie pierwsze i trzecie	art. 13 ust. 1 oraz art. 13 ust. 2 akapit drugi zdanie ostatnie
art. 13 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie	art. 13 ust. 1
art. 13 ust. 1 akapit trzeci	art. 13 ust. 1 oraz art. 13 ust. 2 akapit drugi zdanie pierwsze
---	art. 13 ust. 1 akapit drugi
art. 13 ust. 2	art. 13 ust. 4
art. 13 ust. 3	art. 13 ust. 5
art. 13 ust. 4	art. 13 ust. 2 lit. b)
art. 13 ust. 5	art. 14 ust. 1
art. 13 ust. 6	art. 13 ust. 2 lit. c)
---	art. 13 ust. 3
---	art. 13 ust. 6
---	art. 14 ust. 2–7
art. 14	art. 15
art. 15	art. 16
art. 16	art. 17 ust. 1
---	art. 17 ust. 2–3
art. 17	art. 18
art. 18 ust. 1	art. 19 ust. 1–2
art. 18 ust. 2 lit. a)	art. 19 ust. 4
art. 18 ust. 2 lit. b)–c)	art. 19 ust. 7

art. 18 ust. 3	art. 19 ust. 10
---	art. 19 ust. 3, 5, 6, 8 i 9
art. 19 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 19 ust. 1a akapit pierwszy	art. 20 ust. 2
art. 19 ust. 1a akapit drugi zdanie pierwsze	art. 20 ust. 3
art. 19 ust. 1a akapit drugi zdanie drugie	---
art. 19 ust. 2 akapit pierwszy	art. 20 ust. 5
art. 19 ust. 2 akapit drugi	art. 20 ust. 6
art. 19 ust. 3	---
art. 19 ust. 4	art. 20 ust. 4
art. 20 ust. 1 akapit pierwszy	art. 21 ust. 1
art. 20 ust. 1 akapit drugi	art. 21 ust. 2
art. 20 ust. 2	---
---	art. 21 ust. 3
---	art. 22
art. 21	art. 23
art. 22	---
art. 23	art. 29
art. 24	art. 28
art. 25	art. 30
art. 26	art. 31
---	art. 24–27
załącznik I wprowadzenie pkt 1–5	załącznik I uwagi do załącznika I pkt 1–4
załącznik I wprowadzenie pkt 6–7	---
załącznik I część 1	załącznik I część 2
załącznik I część 1 uwagi	załącznik I uwagi do załącznika I pkt 13–19

załącznik I część 2	załącznik I część 1
załącznik I część 2 uwagi pkt 1	załącznik I uwagi do załącznika I pkt 1 i 5–7
załącznik I część 2 uwagi pkt 2	załącznik I uwagi do załącznika I pkt 8–10
załącznik I część 2 uwagi pkt 3	załącznik I uwagi do załącznika I pkt 11–12
załącznik I część 2 uwagi pkt 4	załącznik I uwagi do załącznika I pkt 4
---	załącznik I część 3
załącznik II pkt I-III	załącznik III pkt 1–3
załącznik III pkt IV ppkt A	załącznik II pkt 4 ppkt A
---	załącznik II pkt 4 ppkt A tiret pierwsze, drugie i trzecie
załącznik II pkt IV ppkt B	załącznik II pkt 4 ppkt B
---	załącznik II pkt 4 ppkt C
załącznik II pkt IV ppkt C	załącznik II pkt 4 ppkt D
załącznik II pkt V	załącznik II pkt 5
załącznik III akapit wprowadzający i pkt a)–b)	załącznik III akapity wprowadzające
załącznik III pkt c) ppkt (i)–(iv)	załącznik III ppkt (i)–(iv)
---	załącznik III ppkt (v)
załącznik III pkt c) ppkt (v)–(vii)	załącznik III ppkt (vi)–(viii)
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V pkt 1	załącznik V część I pkt 1
załącznik V pkt 2	---
załącznik V pkt 3–6	załącznik V część I pkt 2–5
---	załącznik V część I pkt 6
załącznik V pkt 7–10	załącznik V część II pkt 2–5
załącznik V pkt 11	załącznik V część I pkt 7
---	załącznik V część II pkt 1 i 6
załącznik VI część I	załącznik VI część I

załącznik VI część II	---
---	załącznik VII
---	załącznik VIII